

ACTA DE LA SESSIÓ EXTRAORDINÀRIA DEL PLE DEL CONSELL DE MALLORCA

Identificació de la sessió

Núm.: 13/2016

Caràcter: extraordinària

Data: 5 de setembre de 2016

Hora: de 10.05 h a 10.30 h

Lloc: sala de plens

Assistents:

Hble. Sr. President: Miquel Ensenyat Riutort.

Hbles. Srs./Sres. consellers/-es: Antoni Amengual Perelló, Lluís Enric Apesteguia Ripoll, Cosme Bonet Bonet, Mercè Bujosa Estarellas, Esperança Català Ribó, Catalina Cirer Adrover, Miquel Àngel Coll Canyelles, Onofre Ferrer Riera, Lucas Gálvez Garrido, Maria Roser Garcia Borràs, Javier de Juan Martín, Jesús Juan Jurado Seguí, Francesc Miralles Mascaró, Apol·lònia Miralles Xamena, Francesca Mora Veny, Lorena Oliver Far, María del Carmen Palomino Sánchez, Antoni Pastor Cabrer, Estanislao Pons Quart, Margalida Puigserver Servera, Aurora Ribot Lacosta, Margalida Isabel Roig Catany, Joan Rotger Seguí, Mauricio Rovira de Alós, Maria Salom Coll, Jeroni Salom Munar, Catalina Serra Garcias, Maria Francesca Servera Pascual, Iván Sevillano Miguel i Catalina Soler Torres.

També hi assisteix l'Hble. Sra. consellera executiva Mercedes Garrido Rodríguez.

Hi excusen l'assistència: el Sr. Joan Font Massot, la Sra. Sandra Espeja Almajano i el Sr. Antoni Serra Comas.

Secretari general: Sr. Jeroni M. Mas Rigo.

Interventora general: Sra. Elena Montejo Fuentes.

ORDRE DEL DIA:

PRESIDÈNCIA

1. Proposta de concessió de la Medalla d'Honor i Gràtitud de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, a la Sra. M. Antònia Oliver Cabrer.
2. Proposta de concessió de la Medalla d'Honor i Gràtitud de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, a la Sra. Maria Carbonero Barceló.
3. Proposta de concessió de la Medalla d'Honor i Gràtitud de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, al Sr. Gabriel Barceló Bover.

4. Proposta de concessió de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, al Sr. Climent Garau Arbona.
5. Proposta de concessió de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, al Sr. Bartomeu Suau Serra.
6. Proposta de concessió de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, al Sr. Lluís Salom Horrach.
7. Proposta de concessió de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, al RCD Mallorca SAD.
8. Proposta de concessió de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, a l' Agrupació Aires de Muntanya.
9. Proposta de concessió del títol de Fill Predilecte de Mallorca a Ramon Llull.
10. Proposta de concessió del títol de Fill Adoptiu de Mallorca al Sr. Camilo José Cela Trulock.
11. Proposta de concessió del Diploma de Serveis Honorífics al Sr. Serafí Guiscafré Genovart.

DESENVOLUPAMENT DE LA SESSIÓ

El Sr. PRESIDENT inicia la sessió.

Destaca el caràcter del Ple, de reconeixement a la tasca d'unes persones i d'unes institucions que han estat mereixedores dels premis que seran atorgats d'acord al Reglament d'Honors i Distincions del Consell de Mallorca durant la celebració de la Diada de Mallorca, el proper dia 12 de setembre.

Fa notar que és important, que el Consell de Mallorca faci aquests reconeixements a una tasca excel·lent a favor de la gent de Mallorca o que han portat amb honor el nom de Mallorca més enllà de les nostres fronteres.

Indica que enguany la categoria de premis supera, amb escreix, els requisits dels guardons que es concedeixen. Hi són representats gran part dels àmbits de la societat civil mallorquina, que es reconeix potent i amb ganes de superar-se dia a dia. Fa notar que es tracta de persones premiades en l'àmbit de l'esport, de l'art, de la literatura, de l'ensenyament, de la solidaritat, de la ciència i de l'activisme cultural.

Pel que fa a la categoria de Medalles d'Or i de Gratitude, fa els següents comentaris:

El Sr. Bartomeu Suau Serra, és un gran impulsor d'entitats socials i educatives adreçades principalment al jovent. Entre d'altres, ha fundat centres d'aquestes característiques als barris de sa Indioteria, Es Pont d'Inca i Es Vivero-Son Gibert i són un exemple de compromís i d'arrelament comunitari.

La Sra. Maria Carbonero Barceló és una pintora i artista que ha fet promoció de la nostra illa cada vegada que ha exposat la seva obra genuïna, sensible i figurativa i rupturista durant els últims trenta-quatre anys.

El Sr. Gabriel Barceló Bover és també una persona fermament compromesa amb la nostra cultura i la nostra llengua, impulsant l'Escola de Mallorquí de Manacor i escrivint articles sobre alguns dels nostres principals escriptors.

La Sra. Maria Antònia Oliver Cabrer és una escriptora mallorquina que es va iniciar en el panorama de l'escriptura catalana durant els anys 70 del passat segle i d'aleshores ençà ens ha captivat amb la seva obra de literatura negra, clarament feminista i amb una vessant de realisme màgic que converteix l'illa de Mallorca en un mite literari propi.

El Reial Club Esportiu Mallorca, l'equip de futbol de la nostra illa que ha arribat a les categories i als triomfs més elevats, compleix enguany 100 anys de gols, de competició i d'afició mallorquinista.

L'Agrupació Aires de Muntanya de Selva, fundada durant els anys 30 del passat segle, ha sabut fer-nos arribar les formes del ball popular i tradicional més autèntiques, que segueixen arrelant entre els nostres joves i transmetent-se a les generacions posteriors.

Malauradament, hi ha dos guardons de les Medalles d'Or i de Gratitude a dues persones que ja no són entre nosaltres.

Especialment sentida per tot el poble de Mallorca va ser la desaparició del pilot de motociclisme Lluís Salom Horrach, un autèntic campió que va aconseguir el pòdium en la categoria de Moto3 i que va fer vibrar tota l'afició d'aquest esport. Expressa el desig que aquest guardó pòstum serveixi com a reconeixement de tota la gent de Mallorca cap a la seva figura i com a mostra de solidaritat cap a la seva família.

I també és a títol pòstum la medalla que es concedeix al Sr. Climent Garau Arbona, un autèntic homenot de la cultura de Mallorca, que es va mostrar compromès amb la llengua catalana en moments d'especials dificultats. Recorda que fou president de l'Obra Cultural Balear, entre els anys 1970 i 1976 i expressa el desig que serveixi la seva fidelitat cap a aquesta terra com a exemple per a tota la gent de Mallorca.

Quant a la distinció com a Fill Adoptiu de l'illa de Mallorca, indica que es concedeix a l'escriptor gallec Camilo J. Cela Trulock, Premi Nobel de Literatura que va triar Mallorca per viure-hi durant una vintena d'anys i des d'on va impulsar la vida cultural de la nostra illa amb iniciatives com ara la revista emblemàtica "Papeles de Son Armadams". En el centenari del seu naixement, Mallorca el reconeix com a fill adoptiu.

I pel que fa al Diploma de Serveis Honorífics, es concedeix al Sr. Serafí Guiscafré Genovart, per tota una vida lligada al teatre, especialment al Teatre Principal de Palma, del qual en va ser el director gerent durant una quinzena d'anys. Sota la seva direcció, el nostre espai escènic va modernitzar la seva infraestructura i va programar importants espectacles amb un destacat èxit de públic.

Assenyala que, per bé que totes les persones guardonades mereixen una menció especial, és imprescindible aturar-nos en la figura del mallorquí més universal: Ramon Llull, atès que la immensitat de la seva personalitat, de la seva obra i de la seva aportació a la nostra cultura fan que qualsevol premi o reconeixement sigui insuficient. Tot i això, el Consell de Mallorca ha volgut fer una aportació a la commemoració del

700è aniversari de la mort del creador del català literari nomenant-lo Fill Predilecte de l'illa de Mallorca.

Expressa el desig que aquestes concessions siguin un reconeixement sincer i agraït del poble de Mallorca a les persones guardonades amb la Medalla d'Honor i Gratitude, amb el títol de Fill Predilecte, el de Fill Adoptiu i el de Diploma de Serveis Honorífics.

Felicita molt especialment totes les persones guardonades i les seves famílies i amistats respectives.

Tot seguit s'inicia el torn d'intervencions dels instructors dels expedients de cadascuna de les persones guardonades, atès que així se va acordar en la Junta de Portaveus, per si consideren que han de destacar algun aspecte concret.

El PRESIDENT els dóna la paraula.

PRESIDÈNCIA

PUNT 1. PROPOSTA DE CONCESSIÓ DE LA MEDALLA D'HONOR I GRATITUD DE L'ILLA DE MALLORCA, EN CATEGORIA D'OR, A LA SRA. M. ANTÒNIA OLIVER CABRER.

Es dóna compte de la següent proposta del president:

El president del Consell de Mallorca, d'acord amb els articles 1r, 3r i 6è del Reglament d'Honors i Distincions d'aquesta institució i fent ús de les facultats que li confereix la legislació vigent de Règim Local va resoldre iniciar l'expedient d'atorgament de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or a la senyora M. Antònia Oliver Cabrer, així com també nomenar el senyor Lluís Enric Apesteguía Ripoll instructor de l'expedient corresponent.

L'instructor ha recollit aquells documents i testimonis adients dels mèrits de la Sra. M. Antònia Oliver Cabrer per a rebre el guardó per al qual se la proposa.

Per tant, propòs que el Ple adopti l'acord següent:

Concedir la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, a la senyora M. Antònia Oliver Cabrer, en virtut dels mèrits que es recullen a l'expedient instruït a aquest efecte.

PROPOSTA DE MEDALLA D'HONOR I GRATITUD DE L'ILLA DE MALLORCA, EN LA CATEGORIA D'OR, A MARIA ANTÒNIA OLIVER CABRER

Instructor: Lluís Enric Apesteguía Ripoll

Maria Antònia Oliver Cabrer va nèixer a la ciutat de Manacor el 4 de desembre de 1946.

La seva passió per la literatura arrela en la profusa i rica rondallística mallorquina, que Oliver conegué de boca del seu besoncle. Amb l'arribada del batxillerat trobà nous

amics, es va interessar per la política i es va convertir en una al·lota rebel; fou llavors quan va descobrir la seva veritable vocació i va fer les seves primeres incursions literàries, primer com a tímida poetessa i aviat com autora de narrativa. En un primer moment escriu en castellà, però després de seguir un curs semiclandestí amb n'Aina Moll Marquès –que justament l'any passat rebé aquesta mateixa medalla d'Or- ja sempre emprarà el català.

Als 23 anys irrompé en la narrativa catalana amb la novel·la *Cròniques d'un mig estiu*, que Llorenç Villalonga va qualificar de “petita obra mestra” i el va dur a afirmar que la seva jove autora arribaria molt lluny.

Va ser en aquella època, a principis dels 70, que va conèixer el també escriptor Jaume Fuster, que havia vingut a Mallorca a fer el servei militar; Oliver s'hi va casar i hi va compartir vida i literatura, i radicaren sobretot a Barcelona.

A la capital del Principat Maria Antònia Oliver participà dels moviments literaris més avantguardistes, i amb els escriptors de la seva edat (com el mateix Jaume Fuster, Miquel Bauçà, Josep Maria Benet i Jornet, Gabriel Janer Manila, Terenci Moix, Jordi Coca, Guillem Frontera, etc.) conformaren la “Generació literària dels setanta”, caracteritzada per les seves inquietuds rupturistes, amb una nova mirada tant des del punt de vista social com cultural.

Tot i que mai deixarà d'estar en contacte amb Mallorca, serà a Barcelona on Maria Antònia Oliver publicà la major part de la seva obra, d'ample abast; no de bades ella assegurà que “per a mi escriure és viure, viure és escriure”.

Després de *Cròniques d'un mig estiu* va seguir amb novel·les centrades a Mallorca i molt influïdes per les rondalles, com són *Cròniques de la molt anomenada ciutat de Montcarrà* o *Punt d'arròs*, on introdueix elements feministes, una característica que marcarà profundament la seva obra. Així, en la seva incursió en el gènere detectivesc (amb *Estudi en lila*, *Antípodes* i *El sol que fa l'ànec*) és la primera autora que incorpora una dona com a detectiu-heroïna, la mallorquina afincada a Barcelona Lònia Guiu. Però tal vegada amb *Joana E.* crea una de les obres més marcadament feministes, a més d'experimentar la tècnica documental i després de la qual la Institució de les Lletres Catalanes la va proposar com “Escriptora del mes”, permetent-li recórrer durant 30 dies els Països Catalans contactant directament amb el seu públic.

El 1995 va publicar *Amor de cans*, una obra conformada per les relacions entre diverses generacions, com les anteriors *Cròniques de la molt anomenada Ciutat de Montcarrà* o *Crineres de foc*. Després vendrà un llarg temps de silenci per mor d'un transplant de foc i de la prematura mort del seu company, Jaume Fuster. Aquest comiat la va incapacitar per tornar escriure; les paraules no li eren amigues, afirmà el 2000 quan apareix *Tallats de lluna*, una novel·la que havia començat cinc anys abans i que tracta la temàtica homosexual; tanmateix, en el darrer any s'ha obert una porta a reconsiderar l'anunciada decisió de jubilar-se definitivament.

A més de novel·la, ha conreat la dramaturgia, la narrativa breu (sola i en el col·lectiu *Ofèlia Dracs*), la literatura infantil i juvenil, l'assaig literari i el guionatge, a més de

participar en la premsa escrita (a El Correo Catalán, Serra d'Or, Canigó, Diari de Barcelona, Avui, Diario de Mallorca...). Amb el fotògraf Toni Catany va publicar el llibre-reportatge Les illes (1975).

També ha exercit de traductora de l'anglès, el francès i l'italià, per exemple de Virginia Woolf, Robert Louis Stevenson, Mark Twain, Italo Calvino o Jules Verne.

Maria Antònia Oliver ha rebut nombrosíssims premis, entre els quals cal destacar la Premi de la Literatura Catalana a la traducció de Moby Dick, el Prudenci Bertrana, el Ciutat de Palma-Llorenç Villalonga, el Ramon Llull del Govern Balear, el Jaume Fuster de l'AELC, la Creu de Sant Jordi i recentment el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

És per tant escaient que Maria Antònia Oliver i Cabrer rebi aquesta Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca. No només per la seva gran projecció dins i fora del país (la seva obra ha estat traduïda a l'alemany, l'anglès, el castellà, el francès, l'italià, el neerlandès i el portuguès), sinó per la qualitat i transcendència de la seva obra.

En els obscurs dies del tardofranquisme, el seu compromís amb la llengua –i el d'altres figures cabdals d'aquella generació- serveix per recuperar un orgull robat durant segles, amb unes profundes arrels en la tradició i el país però amb una vocació i una visió cosmopolita, rupturista i lliure; és una manacorina amb idea de nació completa. A més, fou d'aquelles dones que es rebel·laren contra el paper secundari al qual els condemnava la societat i s'implicà des del seu camp en la dignificació de la dona.

Jo sóc de les generacions que han llegit Maria Antònia Oliver a l'institut, que han conegut la literatura negra de la mà de na Lònia Guiu, el masclisme de la Mallorca dels trenta, quaranta i cinquanta de la mà de Joana E. o el realisme màgic mallorquí a Montcarrà. Per això és un honor i una gran satisfacció proposar-la per aquesta Medalla d'Or.

Moltes gràcies.

El Sr. LLUÍS ENRIC APESTEGUÍA RIPOLL intervé com a instructor de l'expedient de la Sra. Maria Antònia Oliver i Cabrer.

Diu que intentarà fer una intervenció breu, perquè així es va acordar, tot i demanar disculpes perquè aquest fet l'obligarà a obviar moltes dades que són importants.

Fa un resum dels nombrosos premis que ha rebut Maria Antònia Oliver, per fer avinent que és del tot escaient que rebi la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, no només per la seva gran projecció dins i fora del país, sinó per la qualitat i transcendència de la seva obra.

Observa que en els obscurs dies del tardofranquisme el seu compromís amb la llengua, a més d'altres figures cabdals d'aquesta generació, serveix per recuperar un orgull robat durant segles, amb unes profundes arrels en la tradició i en el país, però amb una vocació i una visió cosmopolita, rupturista i lliure. És una manacorina amb idees d'una visió completa.

A més a més, va ser una d'aquelles dones que es rebel·laren contra el paper secundari al qual les condemnava la societat i es va implicar, des del seu camp, en la dignificació de la dona.

Comenta que ell pertany a la generació que ha llegit la seva obra a l'institut, que ha conegut la realitat del temps que descriu de la mà dels personatges de les seves obres.

Per les raons que ha explicat, considera un honor proposar-la com a destinatària de l'esmentada distinció. Sotmesa la proposta a votació, s'aprova per unanimitat.

PUNT 2. PROPOSTA DE CONCESSIÓ DE LA MEDALLA D'HONOR I GRATITUD DE L'ILLA DE MALLORCA, EN CATEGORIA D'OR, A LA SRA. MARIA CARBONERO BARCELÓ.

Es dóna compte de la següent proposta del president:

El president del Consell de Mallorca, d'acord amb els articles 1r, 3r i 6è del Reglament d'Honors i Distincions d'aquesta institució i fent ús de les facultats que li confereix la legislació vigent de Règim Local va resoldre iniciar l'expedient d'atorgament de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or a la senyora Maria Carbonero Barceló, així com també nomenar el senyor Miquel Àngel Coll Canyelles instructor de l'expedient corresponent.

L'instructor ha recollit aquells documents i testimonis adients dels mèrits de la Sra. Maria Carbonero Barceló per a rebre el guardó per al qual se la proposa.

Per tant, propòs que el Ple adopti l'acord següent:

Concedir la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, a la senyora Maria Carbonero Barceló, en virtut dels mèrits que es recullen a l'expedient instruït a aquest efecte.

Proposta per atorgar la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca en la categoria d'Or a Maria Carbonero Barceló

Parlar de Maria Carbonero Barceló (Palma, 1956) és parlar de retrat. Del paisatge emocional, en paraules de la pròpia autora, que descriu a cada una de les seves obres.

La seva és una producció que ha captivat milers de persones arreu del món, una obra amb un marcat caràcter propi, fàcilment identificable amb l'artista.

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona el 1981, va realitzar la seva primera exposició individual l'any 1982 a Palma. Els rostres i les figures femenines s'han convertit en el tema central de la seva obra, en la qual ofereix perspectives molt diferents que conflueixen en la seva mirada, la de l'artista. El traç gruixut, els contrastos i la intensitat cromàtica defineixen la seva expressió.

Fora de Mallorca ha exposat a la galeria Juana Mordó de Madrid (1985 i 1988), a la Sala Gaspar de Barcelona (1987), al Fòrum de Düsseldorf (1990), a l'Appiani Art Trentadue de Milà (1995) i al Palau de la Virreina de Barcelona (1998), entre altres. El 2010 va ser nomenada Artista de l'Any pel Govern Balear i el Casal Solleric va organitzar una retrospectiva que va repassar 25 anys de trajectòria creativa. La seva obra

és present a col·leccions públiques i privades com "Sa Nostra", Caixa de Balears, Museu de Belles arts d'Alaba i Govern de les Illes Balears.

Carbonero, que va ser una de les fundadores del taller *Edicions 6A obra gràfica*, ha explicat en alguna ocasió que no li agrada "ser massa descriptiva, ni barroca". "Vull que ho vegin els altres", afirma.

La creació de l'artista té la virtut de no deixar indiferent a qui l'observa, com deixen clar les paraules de Francisco Umbral (1985): "Está haciendo el bachillerato de los grandes. Picasso y Dalí también han pintado siempre la pintura, más que la vida, como los escritores del siglo han escrito la escritura. Es una huida de la Historia que se da en todas las artes. A fuerza de no creer en la realidad, se acaba pintando la incredulidad. María Carbonero, aislada en su isla, isleña en su aislamiento, pinta con la violencia de los débiles, con la seguridad de los inseguros. El mar, sí, entra por la ventana de su estudio y le incendia los colores."

L'any 1986, José Carlos Llop descriu l'obra de Maria Carbonero: "A la placidesa d'una espera sense remei, assumida com a estat natural, desfilen les dones d'una tribu que la mirada de la pintora revela per a l'espectador. Hi ha en aquestes índigenes d'una terra que Maria Carbonero percep entre l'assossegat resplendor de la sensualitat i la penombra de la desolació, trets atàvics procedents d'una nit més enllà de la nit mateixa. Aquests trets s'apoderen del contorn que les emmarca, convertint vestits, copes. Plantes i ventalls, no tant en adorn d'aquestes figures com a signes propis, gestos que es formen al costat dels límits del cos."

El crític d'art Biel Amer afirma que "Les seves dones són asexuals i els seus homes carreguen amb el pes de la malenconia. Tots ells ens miren o observen entre la distància i la negligència, com si el temps els imposés un rictus acceptat amb resignació i conformisme". Per la seva part, Cristina Ros deia que "Maria Carbonero domina com pocs artistes, com poquíssims, les diverses tècniques de l'obra gràfica. Porta, almenys, vint-i-cinc anys treballant la litografia, els monotips, una mica de gravat i, fins fa poc, escasses però significatives xilografies."

El 1995, Baltasar Porcel escrivia "Fa poc raonava a les nostres pàgines el director del Museu Picasso de París que havia d'acabar amb tanta desangelada avantguarda convertida en acadèmia, per restituir la dimensió estètica de l'art, amb el seu misteri i els seus canons, La mostra de Maria Carbonero és exactament això: l'expressió d'una formidable plasmació estètica, generosa i exigent, de vellutada austeritat, grans quadres, amb una figura, potser dos, de diminuta grandària o de gairebé tres metres, exercici de "soledat davant el perill ": sense més recursos que el poder del seu pinzell i la seva capacitat de fermesa i de sensorialitat, aquestes grans teles s'aixequen com un món, com les estàtues de l'illa de Pasqua- bono, es tracta de figures de negres, de negres, captats per la pintora fa poc a Mali-."

Justificació de la proposta

Maria Carbonero ha promocionat el nom de Mallorca cada vegada que ha exposat la seva obra durant els últims 34 anys. La seva trajectòria ha despertat l'interès de tota la

crítica i l'admiració de multitud de personalitats del món de la cultura. La seva obra, genuïna, sensible, figurativa, rupturista, és sinònim de qualitat arreu del món.

Per tot això, es proposa l'atorgament de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca en la categoria d'Or a Maria Carbonero Barceló.

El Sr. MIQUEL ÀNGEL COLL CANYELLES intervé com a instructor de l'expedient de Maria Carbonero Barceló.

Agraeix en primer lloc l'encàrrec rebut per a fer aquesta instrucció.

Destaca la vessant fonamentalment retratista d'aquesta artista, una de les més internacionals de Mallorca, i fa notar que les figures femenines s'han convertit en el tema central de la seva obra.

Fa avinent que la seva obra es reconeix molt fàcilment, pel seu traçat, pels contrastos i per la intensitat cromàtica que la defineixen.

Fa notar que aquesta artista ha passejat el nom de Mallorca per tot el món i recorda que l'any 2010 ja va ser nomenada Artista de l'Any pel Govern de les Illes Balears i la seva obra és present a col·leccions públiques i privades, com ara Sa Nostra Caixa de Balears, Museu de Belles Arts d'Àlaba i el propi Govern de les Illes Balears.

Quant al vessant social, destaca el fet que ella va ser una de les fundadores del taller gràfic Edicions 6A.

Sotmesa la proposta a votació, s'aprova per unanimitat.

PUNT 3. PROPOSTA DE CONCESSIÓ DE LA MEDALLA D'HONOR I GRATITUD DE L'ILLA DE MALLORCA, EN CATEGORIA D'OR, AL SR. GABRIEL BARCELÓ BOVER.

Es dona compte de la següent proposta del president:

El president del Consell de Mallorca, d'acord amb els articles 1r, 3r i 6è del Reglament d'Honors i Distincions d'aquesta institució i fent ús de les facultats que li confereix la legislació vigent de Règim Local va resoldre iniciar l'expedient d'atorgament de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or al senyor Gabriel Barceló Bover, així com també nomenar el senyor Antoni Pastor Cabrer instructor de l'expedient corresponent.

L'instructor ha recollit aquells documents i testimonis adients dels mèrits del Sr. Gabriel Barceló Bover per a rebre el guardó per al qual se'l proposa.

Per tant, propòs que el Ple adopti l'acord següent:

Concedir la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, al senyor Gabriel Barceló Bover, en virtut dels mèrits que es recullen a l'expedient instruït a aquest efecte.

Proposta per atorgar la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca en la categoria d'Or a:

GABRIEL BARCELÓ

Gabriel Barceló fou un dels precussors de l'Escola Municipal de Mallorca de Manacor, sent-ne director nomenat per l'Ajuntament al ple del 6 de setembre de 1973. Tasca que seguí desenvolupant conjuntament a la tasca de professor de llengua catalana dels diferents graus entre 1973 i 2001.

Durant aquesta època compaginar la tasca a l'Escola Municipal de Mallorca, essent l'encarregat de la Biblioteca Municipal de Manacor, coordinador a la zona de Manacor de cursos de reciclatge i formació lingüística i cultural, vocal de la junta avaluadora de Català del Govern de les Illes Balears, entre moltes d'altres activitats relacionades amb el món cultural i de la llengua catalana.

També és i ha estat un gran escriptor i al llarg de la seva vida ha publicat articles a publicacions periòdiques, així com és l'autor de nombrosos llibres, llibres participats, fulletons i traduccions, entre les que destaquen:

- Viatge de Brusquers (1965)
- Hilari, el pianista dels dits tristos, d'Antoni Mus (Traducció 1975)
- Història glosada de l'errant llorenç "Moliner" (1981)
- L'auca de Mossèn Antoni Maria Alcover (1990)
- Mossèn Alcover. L'home del Diccionari_ 1862-1932 (2001)
- Rafel Muntaner Morey. 75 anys de "Manacorinitat" (Llibre coparticipat amb Joan Barceló Mates 2013)

Aquest només és un tast de les més de 150 entrades que podem trobar entre els seus escrits.

Gabriel Barceló no només s'ha dedicat a la narrativa i traducció sinó que també ha participat activament en l'elaboració de guions de nombrosos muntatges audiovisuals amb el grup EPEM.

Així mateix, entre el seu recorregut trobam nombrosos pregons i conferències arreu del territori mallorquí on s'encuidà sobradament de difondre la llengua i cultura que ens són pròpies, com per exemple la conferència il·lustrada sobre Antoni Mus que feu el juny de 2011 a l'OCB.

La seva tasca en favor de la llengua catalana i la nostra cultura queda palesa amb la gran quantitat de premis que se li han atorgat al llarg de la seva vida com poden ser Menció personal al Premi Ramon Aramon i Serra a la lleialtat lingüística atorgat per l'associació Llengua Nacional de Barcelona l'any 1994; o la placa que li atorgà el propi Consell de Mallorca en "reconeixença de la seva constant, abnegada i fecunda tasca a favor de la llengua catalana i la identitat del nostre poble" el febrer de 2002: o el Premi Jaume I d'actuació cívica catalana atorgat per la Fundació Jaume I a Barcelona l'any 2002.

Per tot això, propòs que s'atorgui la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca en la categoria d'Or a GABRIEL BARCELÓ

El Sr. ANTONI PASTOR CABRER intervé com a instructor de l'expedient del Sr. Gabriel Barceló i Bover.

En primer lloc expressa l'agraïment al Sr. Jurado, vicepresident del Consell de Mallorca, que ha encapçalat la comissió encarregada d'acordar aquestes distincions, per haver fet possible l'acord de tots els Grups polítics de la institució en torn als aspectes necessaris per tal d'aconseguir-ho de forma correcta. L'encoratja a seguir en aquesta línia d'actuació.

Agraeix l'oportunitat que ha tengut de proposar Gabriel Barceló i de defensar tots els seus mèrits per tal que se li concedeixi aquest reconeixement.

Recorda que va ser una de les persones creadores de l'Escola Municipal de Mallorquí, durant un any complicat (1973).

Fa notar que ha exercit de professor i sobretot de gran defensor de la llengua catalana. Puntualitza que no és que hagi dedicat la vida a la llengua catalana, sinó que aquesta ha estat la seva pròpia vida i pensa que això és el que el fa gran, raó per la qual moltes persones anònimes avui se sentiran representades, gent que durant aquests anys ha volgut aprendre i cuidar la llengua catalana, tantes vegades maltractada.

Sotmesa la proposta a votació, s'aprova per unanimitat.

PUNT 4. PROPOSTA DE CONCESSIÓ DE LA MEDALLA D'HONOR I GRATITUD DE L'ILLA DE MALLORCA, EN CATEGORIA D'OR, AL SR. CLIMENT GARAU ARBONA.

Es dona compte de la següent proposta del president:

El president del Consell de Mallorca, d'acord amb els articles 1r, 3r i 6è del Reglament d'Honors i Distincions d'aquesta institució i fent ús de les facultats que li confereix la legislació vigent de Règim Local va resoldre iniciar l'expedient d'atorgament de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or al senyor Climent Garau Arbona, així com també nomenar la senyora M. Mercè Bujosa Estarellas instructora de l'expedient corresponent.

La instructora ha recollit aquells documents i testimonis adients dels mèrits del Sr. Climent Garau Arbona per a rebre el guardó per al qual se'l proposa.

Per tant, propòs que el Ple adopti l'acord següent:

Concedir la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, al senyor Climent Garau i Arbona, en virtut dels mèrits que es recullen a l'expedient instruït a aquest efecte.

PROPOSTA PER AOTORGAR LA MEDALLA D'HONOR I GRATITUD DE L'ILLA DE MALLORCA EN LA CATEGORIA D'OR A:

Climent Garau i Arbona (a títol pòstum)

Nascut a Palma dia 5 d'octubre de 1924, mai va perdre els vincles amb Capdepera i Cala Rajada, que li venien donats per origen familiar. Aquest vincle, el va establir també de forma ferma i definitiva amb Bunyola a partir de l'any 1952, quan va comprar la farmàcia del poble.

Llicenciat en Farmàcia a la Universitat de Barcelona (1951) adquireix la farmàcia de Bunyola, després d'aprovar les oposicions al Cos d'Inspectors Farmacèutics municipals. Esdevé Inspector farmacèutic a Bunyola per concurs de mèrits.

Desenvolupa línies d'investigació sobre la genètica de les Mycobactèries i El cicle exogen del fluor a les aigües de Mallorca.

L'any 1962 inaugura el primer laboratori d'anàlisis clíniques al carrer d'en Brossa de Palma. El laboratori es trasllada l'any 1965 al carrer Berenguer de Tornamira i passa a ser. Centre d'Anàlisis Biològiques S.L.

El mes de maig de 1968 fa una estada a l'Hospital Saint Charles de Montpeller, amb el professor Roger Jean.

L'any 1972, el laboratori es trasllada novament, en aquesta ocasió al carrer de Caro, també de Palma. Obre delegacions a diferents punts geogràfics, Andratx, Artà, Bunyola, Felanitx, Inca, Manacor, Porreres, Santanyí i Sóller.

Entre 1975 i 1984 fa cursos de perfeccionament sobre les tècniques microbiològiques d'actualitat a Lille, un curs intensiu de Micrologia Mèdica per a postgraduats i una estada al Centre de referència de Majadahonda per aprendre la tècnica de diagnosi de la Legionelosi per immunofluorescència indirecta. També un curs teòric sobre malalties de transmissió sexual a l'Hospital sant Llätzer de Terrassa.

L'any 1982 és nomenat Coordinador dels laboratoris de la Direcció de Salut de Palma.

L'any 1985 participa a l'Encontre Internacional sobre Infeccions intestinals a Granada.

L'any 1987 obté el títol de Farmacèutic especialista en Anàlisis Clíniques.

L'any 1989 es jubila professionalment i inicia els estudis de Filosofia i Teologia al Centre d'Estudis teològics de Mallorca.

En paral·lel du a terme una tasca de compromís social i polític:

1970 al 1976. President de l'Obra Cultural Balear

1975. Funda Aliança Nacional Mallorquina (ANAM)

1976. Funda el Grup Autonomista i Socialista de les Illes

1977. Participa al Partit Nacionalista de Mallorca i a la Unió Autonomista, del qual en fou el candidat a les eleccions generals espanyoles d'aquell any.

1982. S'afilia al PSM

1985. Funda el Grup Blanquerna, entitat dedicada a l'estudi de la realitat cultural i nacional de Mallorca.

1989. Rep el Premi Ramon Llull del Govern Balear

2000. Premi d'Actuació Cívica de la Fundació Lluís Carulla

2003. Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya

2007. Guardonat amb el Premi Memorial Jaume Rafart Massot, que concedeix l'Opinió Catalana

2008. es publica el llibre "Climent Garau, un fil de memòria", anàlisi i descripció de la seva biografia completa de Jaume Mateu i Martí

29 de desembre de 2008. Homenatge al Teatre Principal de Palma, organitzat per l'Obra Cultural Balear, el Grup Blanquerna i la Federació Llull

2009. Per les festes de sant Mateu, rep l'homenatge del poble de Bunyola que li dedica el seu carrer Major i instal·la un monolit en el seu honor.

2010. Rep el Premi Cap Vermell, de Capdepera

2011. Publica el llibre "De prop i d'enfora", de caràcter autobiogràfic

Al llarg dels darrers quinze anys, com a bon humanista, home de conviccions religioses fermes i d'enorme esperit crític, i tot i la seva ja avançada edat, converteix son Pastor en lloc de reunió i de debat, tant amb grups reduïts com a través de cicles oberts. Cicles dedicats al debat filosòfic, les Trobades a son Pastor que programaven cicles monogràfics amb diferents convidats o les Jornades sobre Europa, organitzades el darrer trimestre de 2014 i el primer de 2015 amb col·laboració amb l'Associació J. Koslowsky. Personatges destacats de la ciència i la política hi són presents per impartir-hi coneixement.

Mor a son Pastor, Bunyola, dia 29 d'agost de 2015.

PER TOT AIXÒ PROPOSO QUE S'ATORGUI LA MEDALLA D'HONOR I GRATITUD DE L'ILLA DE MALLORCA EN LA CATEGORIA D'OR A:

Climent Garau i Arbona

La Sra. MERCÈ BUJOSA ESTARELLES intervé com a instructora de l'expedient del Sr. Climent Garau Arbona.

Agraïx en primer lloc haver tengut aquesta oportunitat.

Considera un honor haver instruït l'expedient d'un bunyolí adoptiu tan il·lustre. Diu que va tenir la gran sort de ser amiga personal de Climent, raó per la qual aquest fet l'enorgulleix doblement avui.

Fa notar que la seva tasca com a científic i com a activista cultural i humanista el transforma en un personatge de dimensions extraordinàries; un home de país, un home de conviccions fermes, home generós, que sense dubte mereix el nostre reconeixement.

Diu que, dissortadament, va morir massa prest, atès que tot i els seus passats 90 anys encara podia aportar molt més a aquesta terra. Per aquest motiu, fer memòria d'ell avui i reconèixer la seva tasca era un deute per part de tots nosaltres.

Sotmesa la proposta a votació, s'aprova per unanimitat.

PUNT 5. PROPOSTA DE CONCESSIÓ DE LA MEDALLA D'HONOR I GRATITUD DE L'ILLA DE MALLORCA, EN CATEGORIA D'OR, AL SR. BARTOMEU SUAU SERRA.

Es dóna compte de la següent proposta del president:

El president del Consell de Mallorca, d'acord amb els articles 1r, 3r i 6è del Reglament d'Honors i Distincions d'aquesta institució i fent ús de les facultats que li confereix la legislació vigent de Règim Local va resoldre iniciar l'expedient d'atorgament de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or al senyor Bartomeu Suau Serra, així com també nomenar la senyora Catalina Serra Garcías instructora de l'expedient corresponent.

La instructora ha recollit aquells documents i testimonis adients dels mèrits del Sr. Bartomeu Suau Serra per a rebre el guardó per al qual se'l proposa.

Per tant, propòs que el Ple adopti l'acord següent:

Concedir la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, al senyor Bartomeu Suau Serra, en virtut dels mèrits que es recullen a l'expedient instruït a aquest efecte.

Proposta per atorgar la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca en la categoria d'Or a:

Bartomeu Suau Serra

Els que el coneixen de prop a Tomeu Suau saben que fer quatre pinzellades del què hi ha al darrera de la seva persona i obra, relatar la seva llarga trajectòria, no és abastable en unes poques línies.

Però si alguna cosa podem dir d'ell és que conèixer-lo mai no et deixa indiferent. En Tomeu és un mag de les paraules, un transmissor d'il·lusió i de motivació que el fan connectar directament amb el cor de les persones que l'escolten. Aquells que només l'han pogut sentir de manera puntual -en algun sermó de les noces d'un amic o en el funeral d'un familiar, per exemple-, aviat sintonitzen amb ell, perquè senten com els parla dels seus problemes i anhels, i com mira de cara els problemes d'avui sense pèls a la llengua.

D'altres, especialment els joves, han tengut la sort de poder seguir les seves ensenyances més intensament al llarg de molts d'anys, mentre anava creant multitud d'iniciatives de caràcter social; joves que s'han anat fent adults amb les seves reflexions sobre la necessitat de creure en el poder transformador de la utopia, en el poder de la lluita quotidiana per deixar el món millor, estant a devora dels infants o de les persones més desfavorides.

A en Tomeu li agrada fer ús de la metàfora pedagògica per donar força als seus objectius. A vegades empra els contes i d'altres, vivències pròpies. Sense anar més enfora, aquest darrer any va transformar una petita vivència en la metàfora que ha donat sentit a tot el curs i que ha anat transmetent a tots els col·lectius amb els quals ha treballat enguany. Un mag il·lusionista havia d'actuar a un programa de televisió i el va visitar per demanar-li la seva benedicció perquè li sortís bé l'espectacle. "Tomeu,

necessit la teva màgia perquè l'actuació me surti bé...". No cal dir que el mag no li demanava màgia de bon de veres, sinó inspiració i força interior. En Tomeu va transformar aquesta visita en la metàfora del curs: "Hem de protegir la nostra màgia. Aquesta màgia que tots duim a de dins i que està per damunt dels diners, del poder o dels bens materials, una màgia que hem de cuidar com el més preuat tresor perquè és el que fa que puguem impulsar accions per al bé comú, una màgia que és la nostra força interior per donar-nos als altres". Durant tot l'any la gent dels barris on en Tomeu actua ha après aquesta metàfora, empresaris solidaris amb la seva causa l'han sentit, i governants i polítics i de diversos partits també l'han escoltat... I així any rere any, incansable, en Tomeu ha anat aconseguint objectius utilitzat metàfores similars; en els campaments amb els infants, en els grups parroquials, amb el personal de les diferents entitats que ha anat impulsant...

Però en Tomeu no és només un mag de les paraules o un creador de metàfores. El més important és que la seva pròpia vida és una metàfora en sí mateixa, tant en l'àmbit personal com amb l'àmbit social i religiós. Ell és l'exemple de persona que viu el que predica, i que converteix això en la seva força per demanar als altres el màxim de compromís. Aquesta coherència personal ha estat el principal motor per enganxar centenars de col·laboradors i col·laboradores que s'han sumat als seus projectes i que li ha permès crear el que avui en dia és un dels moviments socioeducatius més important de la nostra illa: Jovent. Parlar de Jovent és parlar de Clubs d'Esplai, de plataformes de barri, de Granja Escola, de centres ocupacionals, de casal de barri, de dinamització social, de projectes comunitaris, de milers de persones que han millorat la seva vida gràcies al seu impuls...

Darrera del moviment que ha creat, resumit en aquesta marca de caràcter social prou reconeguda, hi ha una personalitat complexa, amb una força de voluntat inesgotable, que ha dedicat tota la seva vida a donar-se als altres. Els que el coneixen també saben que a ell no li agrada molt que l'afalaguin; sovint posa l'exemple del famós poema de Rudyard Kipling quan ens adverteix sobre el triomf i el fracàs, i ens aconsella tractar aquests dos impostors de la mateixa manera. El seu no és un camí fàcil, cada any ha de fer front al propi descoratjament davant les dificultats que es troba, davant els desencisos propis pel fet de treballar amb persones, davant les dificultats econòmiques de la immensitat dels seus projectes. Perquè, al cap i a la fi, malgrat totes les accions impulsades tots aquests anys, a en Tomeu sempre li queda un regust de fracàs per no poder anar més enllà. Ell és així, inconformista i exigent amb sí mateix i amb els altres, un exemple de lluita permanent que avui, més que mai, ens fa falta per donar llum i exemple a les noves generacions.

Per tot això, propòs que s'atorgui la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca en la categoria d'Or a Bartomeu Suau Serra.

La Sra. CATALINA SERRA GARCÍAS intervé com a instructora de l'expedient del Sr. Bartomeu Suau Serra.

Assegura que per a ella ha estat un honor, fer la instrucció d'aquest expedient, perquè li ha permès conèixer més a fons aquesta persona, bolcada en la creació de nombroses iniciatives de caràcter social i un exemple de lluita permanent, actitud que avui, més que mai, ens fa falta per donar llum i exemple a les noves generacions.

Sotmesa la proposta a votació, s'aprova per unanimitat.

PUNT 6. PROPOSTA DE CONCESSIÓ DE LA MEDALLA D'HONOR I GRATITUD DE L'ILLA DE MALLORCA, EN CATEGORIA D'OR, AL SR. LLUÍS SALOM HERRACH.

Es dona compte de la següent proposta del president:

El president del Consell de Mallorca, d'acord amb els articles 1r, 3r i 6è del Reglament d'Honors i Distincions d'aquesta institució i fent ús de les facultats que li confereix la legislació vigent de Règim Local va resoldre iniciar l'expedient d'atorgament de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, a títol pòstum, al senyor Lluís Salom Herrach, així com també nomenar el senyor Iván Sevillano Miguel instructor de l'expedient corresponent.

L'instructor ha recollit aquells documents i testimonis adients dels mèrits del Sr. Lluís Salom Herrach per a rebre el guardó per al qual se'l proposa.

Per tant, propòs que el Ple adopti l'acord següent:

Concedir, a títol pòstum, la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, al senyor Lluís Salom Herrach, en virtut dels mèrits que es recullen a l'expedient instruït a aquest efecte.

Proposta per atorgar la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca en la categoria d'Or a: Lluís Jaume Salom Herrach (a títol pòstum).

Lluís Jaume Salom Herrach, va néixer a Palma de Mallorca el 7 d'agost de 1991, fa 25 anys, i moria a Sant Cugat del Vallés, després d'un accident en els Entrenaments Lliures del Gran Premi de Montmeló, el passat 3 de juny de 2016 als 24 anys.

És un dels pilots mallorquins més llorejat de la història. De família de moters, amb menys de dos anys d'edat, ja es va pujar a una moto; a una que el seu pare li va preparar amb dues rodetes, perquè pogués mantenir l'equilibri. Poc temps després, amb tan sol vuit, va conquerir el seu primer títol, guanyant, en el seu primer any en la competició, el Campionat Supermotard de Balears de 50cc.

Després de passar uns anys en la cilindrada dels 80cc. (on va aconseguir un segon lloc en 2004), en el 2005 va ascendir a la categoria de 125cc. i durant dos anys consecutius va tornar a ser campió de Balears. Això li va permetre disputar la Red Bull Rookies Cup durant 2 anys consecutius, va quedar 4^t en 2007, i 2ⁿ en 2008. Any, en el qual també es fa amb el Subcampionat d'Espanya de Velocitat.

Com era d'esperar, els equips del Campionat del Món es van fixar amb en Lluís i, el 2009, a meitat de temporada, va donar el salt al Mundial de Motociclisme en la categoria de 125cc.; puntuant en 6 de les 12 carreres que va disputar.

El 2010 i 2011 va acabar el Mundial en 12^è i 8^è posició, respectivament. Però el 2012 i 2013, va ser quan es va reafirmar com un dels millors pilots del món. Va

aconseguir, respectivament, un Subcampionat, i un 3^r lloc, en el Mundial de Moto3. Any aquell, 2013, en què va tenir el Campionat a la mà fins a l'última carrera.

Consagrat ja com un dels millors pilots de la graella, va ascendir novament de categoria per competir en el Campionat Mundial de Moto2. Com a debutant, va obtenir una magnífica vuitena posició el 2014, seguit per un tercer lloc a l'any següent.

Entre els molts assoliments que conformen l'extens palmarès de Lluís Salom Horrach, podem destacar un total de 25 podis, 4 poles, i 7 voltes ràpides en carrera, en el Mundial de Motociclisme; al llarg de 8 temporades (113 carreres) i en diferents categories. Va obtenir com a resultat 6 terceres posicions, 10 segones, i fins a 9 victòries de Gran Premi. (A continuació el seu palmarès complet; no fa falta llegir:)

- [1999 - Campió de Balears de Supermotard 50cc. – KTM.
- 2000 - Participa en el Campionat de Balears de Velocitat 80cc.
- 2001-2003 - Participa en el Bressol de Campions Bancaixa Aprilia.
- 2004 - 2° classificat en el Campionat de Balears de Velocitat 80cc. – Yamaha.
- 2005 - Campió de Balears de Velocitat 125 cc. – Yamaha.
4° classificat en el Criterium Derbi, amb dues victòries.
- 2006- Campió de Balears de Velocitat 125cc. – Yamaha.
Participa en el CEV Buckler amb l'Equip BQR.
- 2007 - 7° classificat en el CEV Buckler amb l'Equip RACC. Podi a Montmeló.
4° classificat a la Red Bull Rookies Cup.
- 2008 - Subcampionat de la Red Bull Rookies Cup.
Subcampionat del Campionat d'Espanya de Velocitat 125GP, amb 2 victòries i dues 3°.
- 2009 (mitjà) - 22° classificat en el Mundial de 125cc., amb el Jack&Jones WRB (Aprilia RSW).
- 2010 - 12° classificat en el Mundial de 125cc amb el STIPA-Molenaar Racing GP (Aprilia RSA).
- 2011 - 8° classificat en el Mundial de 125cc., amb el RW Racing GP (Aprilia RSA).
2 segones posicions en el G.P. d'Holanda i en el G.P. d'Austràlia.
- 2012 - 2° en el Campionat del Món de Moto3, amb una KTM.
- 2013 - 3° en el Campionat del Món de Moto3, amb el Red Bull KTM All.
(Sent el pilot de la graella amb més victòries aquest any, un total de 7).
- 2014 - 8° en el Campionat del Món de Moto2, amb l'HP40 i una Kalex.
2° en el Gran Premi d'Itàlia TIM - Moto2
3° en el Gran Premio Red Bull de la República Argentina- Moto2.
- 2015 - 13° en el Campionat del Món de Moto2, amb el SAG i una Kalex.
6° en el Gran Premi Pramac d'Austràlia - Moto2.
5° en el Gran Premi Monster Energy de Catalunya - Moto2.
5° en el Gran Premi d'Itàlia TIM - Moto2.
- 2016 - Després de 6GP's, anava 10° en el Campionat del Món de Moto2, amb el SAG i Kalex]

Lluís Salom... *el Mexicano*... el número 39. Per a molts i moltes de nosaltres, aquell que tantes vegades ens va fer tranuitar, o matinar, i ens va mantenir desvetllats aferrats al televisor, o a les graderies d'alguns circuits... per veure-lo creuar la meta. Hem perdut per al nostre esport, a un dels mallorquins més il·lustres i llorejats. Una persona que ens representava i enorgullia, un dels màxims estandards esportius que ha donat aquesta illa.

El seu somni, i el de tota la seva afició, de veure'l en el més alt del podi a final de temporada, es va veure truncat massa aviat. I encara que ja comptava amb un ampli recorregut a la seva esquena, amb ell, haguéssim aconseguit moltes més victòries, i probablement algun Campionat del Món... tothom coincidia en el seu prometedor futur.

Avui ens trobam aquí per exposar, entre altres qualitats, els mèrits que fan a Lluís Salom Horrah mereixedor d'aquesta distinció. Els esportius, ja s'han enumerat, respecte els personals, recordaria per exemple la seva actitud quan el 2013 va caure a terra durant l'última carrera del Mundial de Moto3... Aquell dia Lluís va perdre el Campionat, encara que amb l'honor d'haver estat el pilot amb més victòries durant l'any. Es va aixecar, i el vam veure felicitant al guanyador, aixecant els ànims al seu equip, i agraït-los tot el treball.

Podríem posar molts altres exemples per entendre qui era Lluís i què representava per a l'esport mallorquí i mundial, però humilment pens que ningú millor que ell mateix per dir-nos-ho:

En una entrevista, no fa gaire, li van preguntar: “Qui és Lluís Salom?”

La seva resposta fou: “No ho sé... Un al·lot... No sé... Això t'ho dirà millor ma mare. Jo sóc un al·lot normal... que corr amb moto.”

Sorprèn que un jove amb el seu palmarès es considerés a si mateix “un al·lot normal”... El què, el feia encara més extraordinari.

Si l'esport ha de servir per fomentar l'esforç, la dedicació, el respecte, la companyonia, l'honestat, la humilitat... En definitiva, uns valors que ens enorgulleixin i facin millors com a societat, Lluís Jaume Salom Horrach, comptava amb tots ells.

Per tot això, proposo que s'atorgui la Medalla d'Honor i Gràtitud de l'illa de Mallorca en la categoria d'Or a, Lluís Jaume Salom Horrach (a títol pòstum).

El Sr. IVÁN SEVILLANO MIQUEL intervé com a instructor de l'expedient de Lluís Salom Horrach.

En primer lloc, agraeix l'oportunitat d'haver pogut fer aquesta instrucció.

Assegura que per a ell ha estat especialment sensible i gratificant, pel fet que sempre havia seguit Lluís Salom.

Recorda que aquest havia nascut a Palma el dia 7 d'agost de 1991 i va morir a Sant Cugat del Vallès el 3 de juny de 2016. De família dedicada al món de les motos, quan tenia poc més de dos anys ja es va pujar a una moto que li va preparar el seu pare per tal que pogués mantenir l'equilibri. A partir d'aquest moment, va aconseguir un enorme palmarès. Tot seguit nomena els principals premis que va aconseguir.

Tot i això, en destaca el seu aspecte humà, que va captivar i enorgullir tots els seus seguidors fidels, el somni dels quals es va veure truncat de sobte, massa prest, atès que per la seva trajectòria és ben segur que hauria aconseguit ser campió del món.

Diu que se podrien posar molts d'exemples per entendre qui era, Lluís Salom i el que representava per al motociclisme mallorquí, però considera que allò que el defineix millor és la seva resposta en una entrevista concedida recentment en la qual li preguntaven qui era ell; va respondre: no ho sé, un jove normal, és ma mare qui podria respondre millor aquesta pregunta, jo només som un al·lot normal, que corre en moto.

Fa notar que sorprèn, aquesta resposta en un jove com ell, la qual cosa el fa encara més extraordinari.

Observa, per acabar, que si l'esport ha de servir per al foment de l'esforç, la dedicació, el respecte, la companyonia, l'honestetat, la humilitat, és a dir, valors que ens enorgulleixin i ens facin millors persones, és clar que Lluís Salom Horrach els reunia tots.

Sotmesa la proposta a votació, s'aprova per unanimitat.

PUNT 7. PROPOSTA DE CONCESSIÓ DE LA MEDALLA D'HONOR I GRATITUD DE L'ILLA DE MALLORCA, EN CATEGORIA D'OR, AL RCD MALLORCA SAD.

Es dóna compte de la següent proposta del president:

El president del Consell de Mallorca, d'acord amb els articles 1r, 3r i 6è del Reglament d'Honors i Distincions d'aquesta institució i fent ús de les facultats que li confereix la legislació vigent de Règim Local va resoldre iniciar l'expedient d'atorgament de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or al RCD Mallorca SAD, així com també nomenar la senyora Catalina Cirer Adrover instructora de l'expedient corresponent.

La instructora ha recollit aquells documents i testimonis adients dels mèrits del RCD Mallorca SAD per a rebre el guardó per al qual se'l proposa.

Per tant, propòs que el Ple adopti l'acord següent:

Concedir la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, al RCD Mallorca SAD, en virtut dels mèrits que es recullen a l'expedient instruït a aquest efecte.

Proposta per atorgar la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca a:

REAL CLUB DEPORTIVO MALLORCA SAD

“Reunidos en Palma los Srs D. Adolfo Vázquez, D. Antoni Moner, D. Rafael González, D. Alberto Elvira, D. Joaquín Mascaró y D. Fernando Pinillos acordaron fundar la sociedad de football que había de denominarse Alfonso XIII Foot Ball Club, cuyo objetivo será el fomentar y favorecer cuánto se relacione con dicho sport. Se constituyen los señores citados en Comisión para redactar estatutos y reglamentos, autorizando a D. Adolfo Vázquez para que represente la Sociedad en cuantos actos e iniciativas se precisen para el logro de los fines propuestos”.

Aquestes són les paraules de l'acta de constitució de l'Alfonso XIII F.C. un 27 de febrer de 1916.

El 5 de març següent s'inaugurà el Camp de Bons Aires a Palma (primer camp de mides reglamentàries que hi va haver a Mallorca) i és aquest dia el que es considera la data fundacional essent President D. Adolfo Vázquez Humasqué, si bé la seva presidència durà un poc més d'un mes, ja que el 14 d'abril de 1916 es va celebrar la Junta General en el local de la Asistencia Palmesana i D. Antoni Moner fou elegit nou President.

Va ser l'únic club que duia el nom d'un rei en vida i el 26 de juny d'aquest mateix any, SM el Rei D. Alfonso XIII va tenir a bé concedir-li el títol de "Reial Societat" per la qual cosa va passa a denominar-se "Reial Societat Alfonso XIII" títol que va ostentar fins a l'adveniment de la II República i va passar a ser Club Deportivo Mallorca.

L'any 1947, sent president D. Joaquín Fuster de Puigdorfila, Conde de Olocau, va recuperar el nom de "Real Club Deportivo Mallorca", que és el que té a l'actualitat. Va ser en aquesta època quan va aconseguir el seu primer èxit en forma d'ascens a la primera categoria de forma seguida des de la Tercera Divisió, després d'aconseguir èxits al llarg de diverses temporades tals com: Campió 2ª Lliga Catalunya en 1917, en 1919 va ser Campió Regional de Mallorca, tretze vegades campió de balears, Campió de Tercera divisió nacional a les temporades 1943-44, 1954-55, 1956-57, 1958-59 i 1979-80, Campió de Segona Divisió les Temporades 1959-60 i 1964-65.

A partir d'aquí es van viure situacions molt diverses on el club va fluctuar per totes les categories. No va ser fins l'any 1983 que va aconseguir de nou pertànyer a Primera Divisió. Va començar així una època on es va poder celebrar èxits com el de la temporada 1986-87 convertint-se el RDC Mallorca en la revelació del Campionat, a punt de classificar-se per la copa de la UEFA; va aconseguir ser el equip menys golejat, i tots recordam aquell fantàstic any 1991 que va disputar per primera vegada la final de la Copa del Rei contra l'Atlético de Madrid, que no va guanyar, però que va marcar un punt clau a la història del Mallorca i del mallorquinisme.

És cert que va tornar a militar en Segona Divisió uns quants anys més, fins que al 1997 va aconseguir l'ascens definitiu a Vallecás, que va suposar els fonaments per una gran època.

De la mà d'Héctor Cúper, Luís Aragonés i Gregorio Manzano es van aconseguir els majors èxits de la història del Club des de 1998 a 2010:

Es va arribar a la final de la Recopa d'Europa i a la classificació de la prèvia de la Lliga de Campions de la UEFA.

El Subcampionat de la Copa del Rei.

El filial va pujar per primera vegada a la segona divisió A.

Es va aconseguir la Supercopa d'Espanya.

Va ser subcampió de la Recopa d'Europa.

Va aconseguir la tercera posició en la Lliga Espanyola, per darrera de FC Barcelona i Reial Madrid, amb rècord de gols (61) de victòries (20) i amb el menor nombre de derrotes en Primera Divisió (7).

Va jugar la fase preliminar de la Lliga de Campions de la UEFA.

Va jugar la Copa de la UEFA, arribant fins als quarts de final.

La Federació d'Història i Estadístiques del Futbol va designar al R.C.D. Mallorca el vuitè millor equip del món l'any 1999.

En 2001 el Reial Mallorca fa història i disputa el seu primer partit de Lliga de Campions de la UEFA en l'estadi de Son Moix on va vèncer 1-0 a l'Arsenal Football Club. Encara que va aconseguir guanyar a tots els seus rivals, no va poder passar a la següent fase.

En 2001 va guanyar la Copa del Rei disputada a Elx davant el Recreatiu de Huelva. En aquest partit es van mobilitzar més de 15.000 mallorquinistes, sent el rècord de seguidors vermellons desplaçats per presenciar una trobada del Real Mallorca fora de la illa.

Va jugar la Copa de la UEFA arribant fins als vuitens de final, en la temporada 2003/2004.

En la temporada 2008/2009, va arribar fins a les semifinals de la Copa del Rei, on va ser eliminat pel FC Barcelona. L'equip va aconseguir la permanència mancant quatre jornades per finalitzar el campionat.

La temporada 2009/2010 el Mallorca va aconseguir la cinquena posició en primera divisió, que donava accés a l'Europa League.

Posteriorment amb Michael Laudrup i Joaquín Caparros es van viure temporades on l'equip va lluitar per la permanència, fins que en la temporada 2012/2013, el Real Club Esportiu Mallorca, posava fi a 16 temporades consecutives en la màxima categoria, i descendia a segona divisió. Aquesta és la nostra realitat actual.

Però hi ha una altra realitat que també val la pena citar. De les files del Reial Club Esportiu Mallorca han sorgit molts jugadors que van arribar a triomfar en la selecció espanyola absoluta de futbol, amb especial esment per a Iván Campo, Dani Guiza, Diego Tristán, Juan Carlos Valerón, Claudio Barragán, Marcelino Elena, Miquel Àngel Nadal, Vicente Engonga i Albert Riera o entre uns altres com Chichi Soler i Gabriel Vidal que varen aconseguir amb la selecció Espanyola Olímpica la medalla d'Or als jocs de Barcelona 1992. A més d'altres jugadors que han participat en seleccions com les de Guinea Equatorial, Israel, Gal·les o Mèxic, i que ens deixat per a la història del Club els següents rècords individuals:

Màxim golejador en primera divisió: Samuel Eto'o, amb 54 gols, seguit per Juan Arango, amb 46 gols.

Màxim golejadore en primera divisió en una temporada: Dani Güiza va aconseguir el pichichi nacional amb 27 gols i la Bota de Plata del futbol europeu.

Golejadore més jove en primera divisió: Pepe Gálvez amb 17 anys i 193 dies, el 12 de febrer de 1992.

Més partits en primera divisió: Miquel Àngel Nadal, amb 255.

Actualment el Reial Club Esportiu Mallorca, afronta la seva temporada del Centenari en Segona Divisió amb un objectiu molt clar, compartit per directiva, jugadors, entrenador i sobretot afició: ascendir a la màxima categoria del futbol nacional, l'ascens a Primera Divisió.

És un repte molt complicat, tal i com hem pogut constatar aquestes darreres temporades a la Segona Divisió, on les distintes dificultats han posat en risc la pervivència d'aquesta entitat centenària. Però aquest any 2016 més que mai ha de servir d'estímul i ha d'esser objectiu del Real Club Esportiu Mallorca rellançar i posar d'actualitat tant a nivell nacional com a internacional el nom de la nostra illa, objectiu que si es va complir sobradament en la primera dècada del segle XXI, hem de creure que està en condicions de tornar-ho a aconseguir. És un desig que es palpa entre l'afició, que per primera vegada en diversos anys s'ha superat la xifra dels 10.000 socis.

El RCE Mallorca és molt més que èxits i fracassos esportius, en aquests moments és de justícia destacar: La Fundació Reial Mallorca que des de l'any 2002 és una eina capaç de fer ús de l'escut del seu equip per convertir-lo en més que futbol i arribar a la nostra comunitat com a referència en projectes socials d'integració, esportius i culturals. La Federació de Penyes Mallorquinistes, que reuneix un conjunt de Penyes arreu de tot Mallorca i també de fora de s'illa, i que és un referent per l'afició de l'entitat mallorquinista. L'Hermandad de Alfonsinos, manté viu l'esperit inicial de l'actual RCE Mallorca, perquè només qui sap d'on ve té clar cap a on anar. I també l'Asociación de Veteranos del RCE Mallorca, creada l'any 1993 que representa la historia viva del club i ens recorda els moments gloriosos i també els que no són tant, però dels que hem d'aprendre.

A tots ells hem de sumar el sentiment incansable de tota l'afició, de gran part d'una societat que ha volgut ser mallorquina i mallorquinista, homes i dones que han posat tot el cor en uns colors i que han fet possible aquests 100 anys d'un RCE Mallorca que és part substancial de les seves vides. Alguns d'ells ja no hi són (membres de les directives, plantilles de tècnics i jugadors, comentaristes esportius, socis de les penyes, afició en general...) Per a tots ells un record agraït i afectuós, perquè la seva contribució ha fet un Mallorca més gran.

I els que sí hi som, tenim la responsabilitat de que aquests 100 anys arribin a ser molts, moltíssim més. Tenim el deure de deixar una herència molt més rica de la que nosaltres hem rebut des d'aquell març de 1916.

Que aquesta distinció serveixi per a donar un just valor als 100 anys viscuts i possibiliti nous èxits esportius, socials i personals durant altres centúries.

Com diu la cançó: “El Mallorca es un sentimiento que se lleva muy adentro. Rojo y negro hasta que me muera“

VISCA EL MALLORCA

Per tot això, propòs que s'atorgui la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca en la categoria d'Or al Real Club Deportivo Mallorca SAD

La Sra. CATALINA CIRER ADROVER, com a instructora de l'expedient del Reial Club Esportiu Mallorca.

Agraïx als Grups polítics del Consell de Mallorca l'honor que li han concedit en fer-la instructora d'aquest expedient.

Adverteix que, tot i ser cert que fa aquesta intervenció com a consellera electa del Consell de Mallorca, no pot deixar de banda la seva condició de mallorquinista, raó per la qual aporta les seves dades personals d'afiliació a l'esmentat club i destaca el sentiment que l'uneix a ell.

Per bé que potser la distinció que li atorga el Consell de Mallorca no arriba en el millor moment esportiu del Reial Club Esportiu Mallorca fa notar que no és això el que avui preval, sinó que allò que se fa és retre homenatge a 100 anys d'història viscuda, que va començar un 27 de febrer de 1916 amb la constitució de l'Alfonso XIII Fútbol Club; se pretén fer presents èxits que, tot i no ser recents, sí que són molt vius en el cor de molts mallorquinistes, i els detalla tot seguit.

Fa notar que el Reial Club Esportiu Mallorca, durant els darrers 100 anys, és molt més que una sèrie d'èxits i de fracassos esportius, és una entitat que aglutina milers de seguidors (més de 10.000 socis i d'altres que no ho són), capaç de mobilitzar 15.000 aficionats per anar a presenciar una final de Copa del Rei.

Indica que disposa d'una fundació, amb una escola de futbol per als més joves, amb la Federació de Penyes, la Hermandad de Alfonsinos, l'Associació de Veterans i també s'hi ha de sumar l'esperit incansable de la seva afició, una gran part de la societat que ha volgut ser mallorquina i mallorquinista, homes i dones que han posat tot el cor en uns colors i que han fet possible els cent anys d'un RCD Mallorca que és part substancial de les seves vides.

Expressa un record agraït i afectuós per a totes les persones d'aquest col·lectiu que ja no viuen, perquè la seva contribució ha fet un Mallorca més gran. Fa notar que la gent que encara hi és té la responsabilitat de que aquests cent anys arribin a ser molts més. Diu que tant de bo aquesta distinció serveixi per donar el valor just als cent anys viscuts i faci possibles nous èxits, esportius, socials i personals.

Acaba la seva intervenció amb l'exclamació: Visca el Mallorca!.

Sotmesa la proposta a votació, s'aprova per unanimitat.

PUNT 8. PROPOSTA DE CONCESSIÓ DE LA MEDALLA D'HONOR I GRATITUD DE L'ILLA DE MALLORCA, EN CATEGORIA D'OR, A L'AGRUPACIÓ AIRES DE MUNTANYA.

Es dona compte de la següent proposta del president:

El president del Consell de Mallorca, d'acord amb els articles 1r, 3r i 6è del Reglament d'Honors i Distincions d'aquesta institució i fent ús de les facultats que li confereix la legislació vigent de Règim Local va resoldre iniciar l'expedient d'atorgament de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or a l'Agrupació Aires

de Muntanya, així com també nomenar el senyor Jesús Juan Jurado Seguí instructor de l'expedient corresponent.

L'instructor ha recollit aquells documents i testimonis adients dels mèrits de l'Agrupació Aires de Muntanya per a rebre el guardó per al qual se la proposa.

Per tant, propòs que el Ple adopti l'acord següent:

Concedir la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en categoria d'Or, a l'Agrupació Aires de Muntanya, en virtut dels mèrits que es recullen a l'expedient instruït a aquest efecte.

Proposta per atorgar la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca en la categoria d'Or a:

S'agrupació folklòrica «Aires de Muntanya» de Selva

S'agrupació folklòrica «Aires de Muntanya» fa ser fundada a inicis de la dècada dels anys 30 a Selva per part de les germanes Antònia i Francisca Sastre Font, més conegudes com «ses Senyores Cotes». Amb molta feina i constància, les senyores Cotes varen polir i millorar les maneres en que ballaven els i les joves del poble que varen formar part de l'agrupació en aquelles primeres fornades. S'introduïren noves danses i cançons, i es dugué a terme una tasca fonamental per a la preservació de la música i les danses tradicionals de la nostra terra.

La feina desenvolupada per «Aires de Muntanya» va tenir una gran importància, per varis motius. En una època, els anys 30 i 40, en la que nous ritmes i balls importats des d'altres llocs (xarleston, foxtrot, tango) anaven arribant i triomfant entre la joventut, el ball tradicional va patir un seriós risc de desaparèixer com a expressió cultural viva, i l'agrupació va salvaguardar la riquesa dels balls mallorquins.

Per altra banda, a l'Espanya de la postguerra, les expressions culturals en el nostre idioma varen passar per moltes dificultats, i és en aquest moment en el que la labor d'Aires de Muntanya destaca també, mantenint en les seves actuacions l'idioma propi i donant una ma a la seva preservació per damunt les imposicions del govern franquista.

Han estat moltes dècades de danses, des de que ses senyores Cotes varen impulsar la fundació de s'agrupació, i han estat moltes, moltíssimes les persones que han col·laborat i posat la seva feina i el seu art a disposició. No els podem anomenar a totes, però alguna menció especial s'hauria de fer, per exemple de Don Antoni Galmés, secretari de l'Ajuntament de Selva, que va dirigir s'agrupació des de finals dels anys 30, o en Jaume Mairata, també director de s'agrupació durant moltes dècades, Balladores i balladors com na Margalida Albertí i na Catalina Villalonga, que ballaren el primer Copeo, o na Francisca Llull, En Llorenç “Gal·letes”, en Joan “Xafarrí”, en Toni “Currítx”, l'amo en Serrano, En “Blai”, na Francisca “Tallera”, musics com n'Andreu Sastre, i molts d'altres, persones sense els quals no es podria entendre la pervivència i la història d'aquesta agrupació.

Actualment, Aires de Muntanya compta amb una trentena de balladores i balladors, i disposa d'una escola de ball per nins i nines, amb el que garanteix la seva feina de divulgar, mantenir i transmetre els balls i el folklore mallorquí tant a nivell local com a la resta de l'estat, i l'estranger. Danses com es Copeo matancer, ses Mateixes, ses jotes, es boleros, es Parados o es ball de ses Xapetes, entre d'altres, han format part de les actuacions folklòriques que han tengut lloc tant al Casal Museu de Can Servera de Selva com a diversos indrets de Mallorca i que han permès recuperar i donar a conèixer les cançons i els balls tradicionals de la nostra illa. Amb el temps s'Agrupació ha gaudit de multitud de premis, guardons i distincions de tot tipus, començant pel primer premi al concurs de balls populars a Inca en els anys 30, fins al premi Ramon Llull per part del govern balear a l'any 2005.

Són 86 anys d'història, i de lluita per preservar una part important de la cultura mallorquina, mèrits més que suficients com per merèixer la medalla d'or del Consell de Mallorca.

Per tot això, propòs que s'atorgui la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca en la categoria d'Or a S'agrupació folklòrica «Aires de Muntanya»

El Sr. JESÚS JUAN JURADO SEGUÍ, com a instructor de l'expedient de l'Agrupació Aires de Muntanya, de Selva.

Diu que considera un honor per a ell poder instruir aquest expedient, referit a una entitat dedicada a la promoció i conservació del nostre patrimoni artístic i cultural en forma de ball tradicional i de cançó mallorquina.

Fa notar que és l'entitat més antiga que es manté activa i que ha treballat durant 86 anys per tal que el nostre folklore continuï actiu i gaudint d'una bona salut. Agraeix a totes les persones que al llarg d'aquests anys han posat la seva feina i il·lusió de forma desinteressada amb la finalitat que Aires de Muntanya continuï essent un referent cultural per a tothom.

Per acabar, els expressa l'enhorabona.

Sotmesa la proposta a votació, s'aprova per unanimitat.

PUNT 9. PROPOSTA DE CONCESSIÓ DEL TÍTOL DE FILL PREDILECTE DE MALLORCA A RAMON LLULL.

Es dóna compte de la següent proposta del president:

El president del Consell de Mallorca, d'acord amb els articles 1r, 3r i 6è del Reglament d'Honors i Distincions d'aquesta institució i fent ús de les facultats que li confereix la legislació vigent de Règim Local va resoldre iniciar l'expedient de concessió del títol de Fill Predilecte de Mallorca a Ramon Llull, així com també nomenar la Sra. Maria Salom Coll instructora de l'expedient corresponent.

La instructora ha recollit aquells documents i testimonis adients dels mèrits de Ramon Llull, per a rebre el guardó per al qual se'l proposa.

Per tot això, propòs que el Ple adopti l'acord següent:

Concedir el títol de Fill Predilecte de Mallorca a Ramon Llull, en virtut dels mèrits que es recullen a l'expedient instruït a l'efecte.

PROPOSTA PER ATORGAR LA DECLARACIÓ DE FILL PREDILECTE A:

RAMON LLULL D'ERILL

Nascut a Ciutat de Mallorca l'any 1232 i mort l'any 1316. Fill d'En Ramon Llull i de Na Elisabet d'Erill.

En aquesta terra que ha donat al món tants de personatges insignes en tots els àmbits de l'activitat humana, el frare franciscà mallorquí Ramon Llull ocupa un lloc de privilegi en el pensament i els sentiments dels mallorquins, per mor del caire enciclopèdic i eclèctic del llegat europeu i universal que ens va deixar.

Filòsof, escriptor, gramàtic, missioner, mestre espiritual i creador d'un bon conjunt de codis, sentències, fórmules, enigmes i savieses, que era propi d'ell i absolutament original, En Ramon Llull és el creador d'un univers propi, anomenat l'univers lul·lià, que passats 700 anys de la seva mort, es manté ben igual i en plena vigència històrica, social i cultural. Per cert, una mort que li arribà quan viatjava de tornada cap a Mallorca, carregat de les ferides que el martiritzaren i quan era ja ben a prop de la terra que l'avia vist néixer.

La biografia d'En Ramon Llull és tan extensa com àmplia i densa va ser la seva trajectòria humana en els 84 anys que visqué en aquest món. Nascut dins una família arribada a Mallorca fent part de l'exercit del Rei En Jaume, es va trobar, en un punt determinat de una vida desbaratada, amb la cridada a la conversió, o, dit amb el llenguatge de l'època, amb la cridada a la penitència, al tornar trobar a Déu, a la transformació interior a través de la mística i la contemplació.

Tenia aleshores 30 anys, i el procés que va fer mudar el seu sistema de valors i la forma d'entendre el món i les relacions amb els altres i amb Déu, es poden veure i entendre ben clar en la seva obra 'Conversió a la penitència', que va escriure l'any 1263. Abans d'aquesta conversió, talment com s'assegura a la 'Vida coetanea', narració autobiogràfica redactada amb el seu consentiment l'estiu del 1311, els seus costums no eren gaire diferents als dels seus contemporanis.

Casat amb Na Blanca Picany el 1257, el matrimoni va tenir dos fills, Domènec i Magdalena. En aquells temps la seva vida ja no era gens exemplar, fins el punt que quan va escriure el 'Llibre de la contemplació' no dubtava en definir-se com un home "ric, pròsper i mundà".

Aquest periple es va acabar de cop quan En Ramon Llull s'enamorà. Emprant les seves paraules de 'Lo desconort', amb les visions que tingué del Crist crucificat, l'ordre de les seves prioritats va canviar "amb la radicalitat que només la fe experimentada en la seva més majestuosa dimensió pot fer possible".

El primer pas decisiu i concret de la conversió, seguint la tradició espiritual dels segles medievals, va ser la peregrinació al santuari marià de Rocamor, situat al sud de França, i a Santiago de Compostel·la. En tornar a Mallorca, En Ramon Llull va canviar els seus vestits de senyor per un senzill hàbit de drap i, de llavors ençà, la seva entrega a la contemplació i l'abandonament de les pràctiques mundanes no tornaren enrere.

En Ramon era, ja ho hem dit, un home de diferents vocacions. Una d'elles era la santedat, però una altra igual d'important era el seu desig d'il·lustrar-se i aprendre, conscient que encara li quedava molt de camí.

Aqueixes dues prioritats, en En Ramon s'hi trobaven ben fermades, perquè ja li havia sortit de dins el desig irrefrenable de fer-se amb el món gràcies a la paraula i l'ensenyança, de fer conèixer per les terres més llunyanes i inhòspites l'avantatge de la conversió en Déu.

Era aquesta una missió que havia de menester, primer de tot, que el propi Ramon Llull adquirís la saviesa necessària. El seu primer impuls va ser el d'instal·lar-se a París, però, en haver-se entrevistat a Barcelona amb sant Ramon de Penyafort, va seguir el seu consell de seguir a Mallorca p'el seu període formatiu. Foren 9 anys molt intensos, que començaren l'any 1265 i s'acabaren l'any 1274 amb la redacció de les primeres obres lul·lianes: 'Lògica d'Algatzell' i 'Llibre de la contemplació'.

De llavors ençà, la seva producció literària va adquirir una magnitud cada pic més universal. Del seu llegat se'n conserven 240 obres, entre les quals ho paga destacar, a més dels títols ja vists, el 'Llibre de l'orde de cavalleria', el 'Romanç d'Evast e Blanquerna', el 'Llibre de Santa Maria', el 'Llibre de meravelles', 'L'arbre de ciència', 'L'arbre de filosofia d'amor', el 'Cant de Ramon', el 'Llibre de les bèsties' i, per descomptat, el seu llegat de més valor: els llibres sobre les 'Ars', paraula llatina que significa 'Art'.

Aquests volums, els més importants del patrimoni lul·lià, recullen el contingut del sistema filosòfic que En Ramon Llull va crear amb l'objectiu de demostrar la veritat del cristianisme als infidels, i fer-ho, sobre tot, emprant tècniques racionals de notació simbòlica i diagrames combinatoris.

Al llarg de la seva vida, En Ramon Llull va escriure diverses variants d'aquest mateix sistema, com és ara l'Ars Magna (1276), l'Art demostrativa (1283), l'Ars inventiva (1289) i l'Art breu' (1308), tot tractant de mostrar 16 figures que integren la anomenada 'filosofia lul·liana'.

Per mor de tota aquesta feina documental, creativa i prolífica va sortir el corrent filosòfic i religiós denominat 'lul·lisme', en honor al seu creador. Així com creixien els seus partidaris i seguidors, el lul·lisme entrava en confrontació amb poderosos adversaris que li atribuïen posicionaments heterodoxos, però la història ha demostrat que dites argumentacions es devien a textos no escrits per la mà del filòsof i místic mallorquí. Així i tot, aquests dubtes sobre la vertadera percepció de la seva herència espiritual i cultural ha afectat negativament el seu procés de canonització. Avui en dia, En Ramon Llull és considerat, des del punt de vista eclesiàstic, un servent de Déu, i popularment té el títol de beat.

El 1275 va ser un altre any de gran transcendència en la vida de Llull. L'aleshores Infant Jaume, que posteriorment regnaria com a Jaume II de Mallorca, el va fer cridar a la seva residència de Montpeller i es va interessar per la seva obra, que en aquell temps ja acollia un bagatge, de molt de valor, de 17 llibres. Especialment meravellats amb el 'Llibre de la contemplació', els teòlegs franciscans, amb el frare Bertran Berenguer al davant, avalaren l'ortodòxia de les creacions lul·lianes, circumstància que li va permetre plantejar a l'Infant Jaume un projecte sense precedents: la instauració de centres d'aprenentatge de llengües on els missioners poguessin adquirir la formació que havien de menester per convertir els infidels, així com ell mateix havia fet en els seus anys d'aprenentatge a Mallorca de la mà d'un esclau del Nord d'Àfrica que va comprar amb aqueixa finalitat.

Així, amb la renda anual de 500 florins d'or cedits per l'Infant, En Llull va obrir, a prop de Valldemossa, el col·legi de Miramar, dirigit per ell mateix durant tres anys, entre l'any 1276 i l'any 1279, i on 13 frares varen aprendre la llengua àrab.

Traslladat un altre pic a Montpeller, En Ramon Llull va començar una nova època de la seva vida caracteritzada pels seus freqüents i continuats viatges que el tenien allunyat de Mallorca la resta de la seva vida, llevat d'algunes estades puntuals i de poc temps.

La mar Mediterrània i l'Orient Mitjà foren els epicentres d'aquests viatges per conèixer de a prop les cultures i els costums dels pobles que pretenia evangelitzar. Una primera ruta el situa des de Roma fins a l'Imperi Bizantí, la Mar Negra, Geòrgia, Tartària, Jerusalem, Egipte, Etiòpia, Barbaria, el regne de Granada i, finalment, a Perpinyà i Montpeller, on va escriure la seva novel·la mítica 'Blanquerna'.

Els altres anys estarien dedicats a fer entendre als responsables eclesiàstics la fiabilitat del seu sistema filosòfic i la necessitat de facilitar la seva transmissió a les terres no cristianes. Sense gaire èxit en els seus intents. És cert que va haver d'esperar a l'any 1290, a força de tentatives, per ser rebut per un Papa, concretament el Papa Nicolau IV, a qui no varen convèncer els plans de En Llull per confegir la seva feina evangelitzadora amb les croades d'aquell temps.

Cansat dels resultats de les seves 'gires' diplomàtiques, Llull s'enfrontà a una de les èpoques més fosques de la seva existència, caracteritzada per les malalties i la por a la condemna de la seva ànima. Tot i els dubtes, i el temor que sentia per por dels dominics, En Llull va optar per ingressar al tercer ordre franciscà, i, encara malalt, es va embarcar cap a Tunis. En aquesta ciutat es va enfrontar als teòlegs musulmans més influents, però el seu periple va acabar de cop quan per ordre del rei el tancaren a la presó i el condemnaren a mort, pena que li va ser finalment commutada gràcies a la intercessió en favor seu d'un reputat membre de la societat de Tunis.

Més tard va arribar al regne de Nàpols, a finals de 1293, on es dedicà frenèticament a la seva activitat com escriptor. D'aquesta època daten, per exemple, la 'Taula general', el 'Sisè seny' i les 'Flors d'amor e flors d'intel·ligència'. A Nàpols va tenir, també, la possibilitat de predicar a grups musulmans i de divulgar públicament la seva 'Art'.

Irreductible al desànim, En Llull va tractar de convèncer als successius pontífex, primer el Papa Celestí V i després el Papa Bonifaci VIII, de les bondats del seu sistema, però el fracàs va ser absolut i va acceptar una proposta del Rei Felip el Bell per instal·lar-se a París, a instàncies de l'oncle del monarca, En Jaume II de Mallorca.

A la capital de França s'hi va quedar fins el 1299, i després de breus estades a Roma, Barcelona i Mallorca, on també va predicar als grups musulmans, es va embarcar en un viatge a l'Orient que el duria successivament a Xipre, Armènia i Jerusalem. Va patir un intent d'assassinat, possiblement a Armènia, i va acabar a Limassol, amb les atencions del darrer Gran Mestre de l'Orde del Temple, En Jacques de Molay.

L'any 1307, En Llull es trobava a Bejaï, debatent amb el muftí de la ciutat, cosa que provocà nous moviments populars en els quals estigué a punt de perdre la vida, ja que fou atupat i apedregat. Finalment el detingueren i passà sis mesos a la presó, on escrigué una obra en àrab, abans de ser desterrat, amb tanta mala sort que la seva embarcació va naufragar davant les costes de Pisa. En Ramon Llull va salvar la vida de miracle, però en el naufragi hi va perdre els seus llibres, que va refer més tard de memòria.

Entre els anys 1309 i 1311 En Ramon Llull tornava viure a París, on ensenyava a la Sorbona, escrivia frenèticament i lluitava contra l'averroisme universitari, que sostenia les tesis contràries al lul·lisme, és a dir, la separació entre la filosofia i la ciència per un costat i la fe per l'altre.

A finals d'aquest darrer any escrigué el poema 'Lo Concili', previ a la seva participació en el Concili de Viena, i va seguir reiterant les seves antigues demandes sobre la necessitat de fundar escoles de llengües, la unificació dels ordes de cavalleria per crear un exèrcit capaç de conquerir Terra Santa, i diverses propostes morals concordants amb la seva Art. El Concili acceptà fundar els col·legis i organitzar una croada que seria dirigida per Felip el Bell.

Així i tot, En Ramon Llull se temé aviat que res d'allò que acordà el Concili es duria a terme i, una vegada conclòs, retornà a Mallorca, on s'emmalaltí i dictà el seu testament, el 26 d'abril de 1313. Així i tot, encara no li havia arribat l'hora, i un pic recuperat, es va embarcar primer a Sicília i posteriorment a Tunis, predicant a les comunitats musulmanes i escrivint de cada vegada amb més intensitat. La seva darrera obra coneguda és 'Liber de maiori fine intellectus amoris et honoris', que va acabar poc abans de la seva mort. El seu cos està enterrat a l'església de Sant Francesc, a Palma.

Ara, passats 700 anys de la seva mort, és ben hora que els seus conciutadans, la gent de Mallorca, honorem com es mereix una figura única en l'evolució de la cultura, la ciència i l'espiritualitat per tot el món, una figura íntimament associada, de forma indissoluble, amb la terra que el va veure néixer, créixer i aprendre i que ara el vol honorar amb la distinció de més preu que se li pot concedir des d'aquesta institució. Difícilment pot resultar més justa que en aquest cas un honor de tant de valor. I no només per la herència que el frare franciscà Ramon Llull llegà a les generacions futures, sinó també, i sobre tot, per la seva vinculació geogràfica, emocional, cultural i humana amb Mallorca.

Per mor d'això, propòs que se Declari Fill Predilecte de Mallorca al Frare Franciscà Ramon Llull.

La Sra. MARIA SALOM COLL intervé com a instructora de l'expedient de Ramon Llull.

Assenyala que és un honor, per al Partit Popular, poder defensar en el Ple del Consell de Mallorca aquesta proposta i diu que voldria agrair a aquesta institució que li hagi concedit la possibilitat de defensar l'expedient d'una figura tan important com és Ramon Llull, amb la intenció de declarar-lo Fill Predilecte de l'illa de Mallorca.

Recorda que va néixer a Ciutat de Mallorca l'any 1232 i va morir l'any 1316. Fa notar que en aquesta terra, que ha donat al món tants de personatges insignes, en tots els àmbits de l'activitat humana, el frare franciscà mallorquí Ramon Llull ocupa un lloc privilegiat en el pensament i en els sentiments de la gent de Mallorca per raó del caràcter enciclopèdic i eclèctic del llegat europeu i universal que ens va deixar.

Filòsof, escriptor, gramàtic, missioner, mestre espiritual i creador d'un bon conjunt de codis, sentències, fórmules, enigmes i savieses que eren propis d'ell i absolutament originals. És el creador d'un univers propi, anomenat l'univers lul·lià, que es manté ben igual i en plena vigència històrica, social i cultural tot i els 700 anys transcorreguts des de la seva mort.

Assenyala que la seva biografia és tan extensa com àmplia i densa va ser la seva trajectòria humana durant els 84 anys que va viure en aquest món. Conservam més de 240 obres seves.

Fa avinent que, transcorreguts 700 anys de la seva mort, és ben hora que els seus conciutadans, la gent de Mallorca, honorin com es mereix una figura única en l'evolució de la cultura, la ciència i l'espiritualitat per tot el món; una figura íntimament associada, de forma indisoluble, a la terra que el va veure néixer,

créixer i aprendre i que ara el vol honorar amb la distinció més preuada que li pot concedir el Consell de Mallorca.

Per les raons que ha expressat, reitera la proposta de l'esmentat nomenament.

Sotmesa la proposta a votació, s'aprova per unanimitat.

PUNT 10. PROPOSTA DE CONCESSIÓ DEL TÍTOL DE FILL ADOPTIU DE MALLORCA AL SR. CAMILO JOSÉ CELA TRULOCK.

Es dóna compte de la següent proposta del president:

El president del Consell de Mallorca, d'acord amb els articles 1r, 4t i 6è del Reglament d'Honors i Distincions d'aquesta institució i fent ús de les facultats que li confereix la legislació vigent de Règim Local va resoldre iniciar l'expedient de concessió del títol de Fill Adoptiu de Mallorca al senyor Camilo José Cela Trulock, així com també nomenar la Sra. Esperança Català Ribó instructora de l'expedient corresponent.

La instructora ha recollit aquells documents i testimonis adients dels mèrits del Sr. Camilo José Cela Trulock, per a rebre el guardó per al qual se'l proposa.

Per tot això, propòs que el Ple adopti l'acord següent:

Concedir el títol de Fill Adoptiu de Mallorca al senyor Camilo José Cela Trulock, en virtut dels mèrits que es recullen a l'expedient instruït a l'efecte.

PROPUESTA PARA OTORGAR LA DISTINCION DE HIJO ADOPTIVO A DON CAMILO JOSE CELA TRULOCK

Don Camilo José Cela Trulock nació en la parroquia de Iria Flavia, perteneciente al término de Padrón, en la provincia de La Coruña, el 11 de mayo de 1916. Su padre (Camilo Crisanto Cela y Fernández) era gallego y su madre gallega de ascendencia inglesa e italiana (Camila Emanuela Trulock y Bertorini); su sexto apellido es belga, Lafayette. Fue el primogénito de la familia Cela Trulock y bautizado con los nombres de Camilo José María Manuel Juan Ramón Francisco Javier de Jerónimo en la Colegiata de Santa María la Mayor. Durante los años 1921 a 1925 la familia vivió en Vigo, instalándose en 1925 en Madrid, donde Camilo cursó estudios en el colegio de los Escolapios de la calle General Díaz Porlier.

En 1931, hubo de ser internado en el Sanatorio antituberculoso de Guadarrama, experiencia que aprovechó para escribir su novela "Pabellón de reposo". Empleó los periodos de inacción que su enfermedad le impuso en intensas lecturas de Ortega y Gasset y la colección de autores clásicos españoles de Rivadeneyra, según él mismo indicó más tarde. En 1934 terminó sus estudios secundarios en el Instituto San Isidro de Madrid e inició la carrera de Medicina. No se ha abundado suficientemente sobre las actividades que nutrieron su acervo intelectual (académicas, influencias, amistades, viajes, idiomas o lecturas) con el que el joven Cela cimentara su erudición. Se sabe que gustaba asistir de oyente a las clases de Literatura Española Contemporánea de Pedro Salinas en la nueva Facultad de Filosofía y Letras. Allí se hizo amigo del escritor y filólogo Alonso Zamora Vicente. También trató a Miguel Hernández y María

Zambrano, en cuya casa de la Plaza del Conde de Barajas conoció en tertulia a Max Aub y otros escritores e intelectuales.

La Guerra Civil estalló mientras él estaba en Madrid, con 20 años y recién convaleciente de tuberculosis. Cela, de ideas conservadoras, logró escapar a la zona sublevada y se alistó como soldado, fue herido y hospitalizado en Logroño.

Al acabar la guerra mostró indecisión en sus estudios universitarios y entró a trabajar en una Oficina de Industrias Textiles, donde empezó a escribir lo que será La familia de Pascual Duarte.

A los 50 años Cela comenzó a escribir sus memorias y trazó entonces un amplio proyecto que llamó "La Cucaña". De aquel plan solo se editó en libro "La Rosa" que termina en los recuerdos de su infancia. El volumen II se publicó en el año 2016 abarca parte de la infancia, la adolescencia y juventud del autor.

Se casó en 1944 con María del Rosario Conde Picavea, maestra de formación con quien tuvo dos años después su único hijo, Camilo José. Se divorció de Rosario Conde en 1990 para casarse en 1991 con Marina Castaño López, periodista con la que compartió sus últimos doce años.

Cela malvivió de colaboraciones con la prensa en la posguerra. Obtuvo el imprescindible carné de periodista con el apoyo de Juan Aparicio en 1943. El periodista Eugenio Suárez, censor confeso, refiere estos primeros años difíciles de Cela. Optó y ocupó un puesto en el Cuerpo Policial de Investigación y Vigilancia del Ministerio de la Gobernación del régimen franquista donde trabajó como censor durante 1943 y 1944. Sus dos primeras obras literarias fueron censuradas lo que hizo aumentar las expectativas de los lectores.

Conquistado literariamente Madrid, se trasladó a Palma de Mallorca (1954–1989), donde se introdujo en el negocio editorial creando en 1956 una revista literaria llamada Papeles de Son Armadans (1956–1979).

Presidió la Sociedad de Amistad España-Israel, constituida en los años 70 con el fin de ayudar al establecimiento de relaciones diplomáticas entre los dos países y a fomentar las relaciones culturales, bajo la idea de los elementos constitutivos judíos de la cultura española.

Cela fue nombrado senador en las primeras Cortes Generales de la transición democrática y tomó parte activa en la revisión que el Senado efectuó del texto constitucional elaborado en el Congreso de los Diputados. Su enmienda consistió en denominar a la lengua oficial del Estado como «castellano o español» y que el color «gualda» (término casi exclusivo del léxico de la heráldica) de la bandera española sea designado como «amarillo». Con el comienzo del año de 1979 y con la convocatoria de nuevas elecciones generales, Cela concluyó su etapa de senador por designación real.

En 1938, concluyó " Pisando la dudosa luz del día", poemario surrealista, cuando la Guerra Civil española ya había estallado y Madrid estaba asediado (el libro sería

publicado luego en 1945). En 1942, la Editorial Aldecoa, situada en la calle Diego de Siloe de Burgos, publicó la primera novela del joven escritor gallego. “La familia de Pascual Duarte”, novela que se desarrolla en la Extremadura rural de antes de la Guerra Civil y durante ella y en la que su protagonista cuenta la historia de su vida, en la que se presenta la violencia más cruda como única respuesta que conoce a los sinsabores de su existencia. Este libro inauguró un nuevo estilo en la narrativa española, conocido con el término «tremendismo».

A partir de aquí Cela concibió la novelística como un género en libertad: el escritor no debe someterse a ninguna norma, de ahí su voluntad experimental que hace que cada una de sus obras sea diferente y que en cada una ensaye una técnica diferente. Mezclando sabiamente los recursos narrativos de las vanguardias del siglo XX, se convirtió en un artista «rompedor». Descubrió la infalible fórmula literaria que utilizará en adelante: equilibrada aleación de humor, ternura, horror, desenfado verbal y léxico escatológico. Al contrario de otros autores, Cela explica detenidamente o anuncia, en prólogos, paratextos y entrevistas todo lo que escribe y por qué lo hace.

Una de sus obras maestras, “La colmena”, se editó primeramente en 1951 en Buenos Aires, ya que la censura había prohibido su publicación en España a causa de sus pasajes eróticos. Posteriormente, durante el mismo franquismo, Manuel Fraga, como Ministro del Interior, autorizó personalmente la primera edición española. La novela cuenta retazos de las historias de múltiples personajes que se desarrollan en el Madrid de los primeros años del franquismo. Muchos críticos consideran que esta obra incorpora la literatura española a la novelística moderna. El mismo autor definió esta obra como «esta crónica amarga de un tiempo amargo» en el que el principal protagonista es el «miedo». Está considerada por parte de la crítica especializada como una de las mejores novelas españolas del segundo tercio del siglo XX. Fue llevada al cine bajo la dirección de Mario Camus en 1982, en película donde el propio Cela participó como guionista y actor.

Tenía pactadas con el régimen del dictador venezolano Marcos Pérez Jiménez, a precio de oro y para los siguientes 10 años, una serie de cinco o seis novelas (Historias de Venezuela) propagandísticas para aquella dictadura.” La catira” fue la primera, publicada en 1955. Cela quiso refundar literariamente Venezuela; incluso se aplicó para crear una nueva lengua, la llanera, que fue una impostura absoluta. Se parecía al español rústico, una lengua bárbara que cortaba las palabras por el final. Cela cobró por La catira una suma bastante alta para la época: unos tres millones de pesetas, según el testimonio de su hijo en su biografía Cela, mi padre.

El caso de Cela fue especial. Su encargo se insertó en una ofensiva diplomática para promocionar el Perezjimenismo y sus programas de inmigración en el exterior, pero también para vender culturalmente el franquismo. No hay que olvidar que 160.000 españoles se instalaron por entonces en Venezuela. Pero” La catira” provocó tal escándalo en los círculos culturales del país que la colaboración entre la dictadura del coronel Pérez Jiménez y el escritor gallego quedó liquidada y no hubo más Historias de Venezuela.

Fue un viajero incansable que anduvo con la mochila al hombro por las tierras de España. El escritor manifestó su voluntad de recorrer únicamente tierras españolas, no le interesaba lo exótico, ni lo lejano. Sus libros de viaje, que incluyen “Viaje a la Alcarria” (1948), el más célebre, y “Del Miño al Bidasoa” que relata la historia de un vagabundo que va desde el río Miño hasta el Bidasoa y que lo une con Asturias, comunidad autónoma en la que le entregaron el premio Príncipe de Asturias. (1952), le dieron cierta fama de hombre andariego, fornicador y tragaldabas.

“La insólita y gloriosa hazaña del cipote de Archidona” (1977), no demasiado conocida para el público en general, es, sin duda, una de sus obras más divertidas, destacándose que narra un hecho real. Literariamente pertenece al género epistolar: reúne la delirante correspondencia mantenida entre Cela y su amigo y académico Alfonso Canales. Básicamente se comentaban todo suceso extraordinario y normalmente relacionado con la gente común y sus costumbres y hábitos sexuales o estrambóticos en general. Fue llevada al cine con mucho éxito.

María Sabina. Oratorio dividido en 1 pregón (que se repite) y 5 melopeas. Libreto inspirado en la celebrada mujer de conocimiento mazateca. La primera edición de esta obra fue publicada en la revista Papeles de Son Armadans, en diciembre de 1967. Se estrenó, con música de Leonardo Balada, en el Carnegie Hall de Nueva York, el 17 de abril de 1970. Un mes más tarde, el Teatro de la Zarzuela recibía con manifiesta hostilidad de crítica y público esta ópera inscrita en una línea de ruptura que por aquellos tiempos alcanza otra significativa expresión novelística.

Camilo José Cela fue elegido, en febrero de 1957, miembro de la Real Academia Española, donde ocupó el sillón Q. Su discurso de presentación tuvo lugar el día 27 de mayo del mismo año. En su discurso, al que respondió Gregorio Marañón, trató de la obra literaria del pintor José Gutiérrez Solana (1886–1945).

Tenía grandes dotes de actor, entre ellas una voz poderosa, una excepcional capacidad paródica, sabia dosificación de la expectativa y la sorpresa, empatía con el auditorio y un gran sentido del espectáculo. Cela siempre se mantuvo independiente y a contrapelo de muchas tendencias aun reconociendo una «grave falta de interés por la aventura intelectual».

En octubre de 1989 le fue concedido el Premio Nobel de Literatura según la propia Academia sueca: «...por la riqueza e intensidad de su prosa, que con refrenada compasión enarña una visión provocadora del desamparo de todo ser humano».

En 1994 recibió el Premio Planeta. La obra premiada de Cela, La Cruz de San Andrés, dio origen a un juicio por supuesto plagio que ha sido reabierto, al haber sido denunciado por una de las participantes que enviaron manuscritos al citado certamen, si bien los peritos judiciales que intervinieron descartaron la existencia de plagio.

En 1995 recibió el Premio Cervantes, el más prestigioso galardón literario de los países de lengua española.

Murió el 17 de enero de 2002 a los 85 años.

Premios

Premio de la Crítica de narrativa castellana (1956)
Gran cruz de la Orden de Isabel la Católica (1980)
Premio Nacional de Narrativa (1984)
Premio Sant Jordi de las Letras (1986)
Premio Ramón de Carranza (1986)
Premio Príncipe de Asturias de las Letras (1987)
Premio Nobel de Literatura (1989)
Premio Mariano de Cavia de Periodismo (1992)
Premio Planeta (1994)
Premio Cervantes (1995)

Obra

Novela larga

La familia de Pascual Duarte (1942)
Pabellón de reposo (1943)
Nuevas andanzas y desventuras de Lazarillo de Tormes (1944)
La colmena (1951)
Mrs Caldwell habla con su hijo (1953)
La catira. Historias de Venezuela (1955). Premio de la Crítica
Tobogán de hambrientos (1962)
San Camilo, 1936 (1969)
Oficio de tinieblas 5 (1973)
Mazurca para dos muertos (1983). Premio Nacional de Narrativa
Cristo versus Arizona (1988)
El asesinato del perdedor (1994)
La cruz de San Andrés (1994). Premio Planeta
Madera de boj (1999)
Novela corta, cuentos, fábulas y apuntes carpetovetónicos[editar]
Esas nubes que pasan (1945)
El bonito crimen del carabinero y otras invenciones (1947)
El gallego y su cuadrilla y otros apuntes carpetovetónicos (1949)
Timoteo el incomprendido (1952)
Santa Balbina 37, gas en cada piso (1952)
Café de artistas y otros relatos (1953)
Baraja de invenciones (1953)
Ensueños y figuraciones (1954)
El molino de viento y otras novelas cortas (1956)
Nuevo retablo de don Cristobita. Invenciones, figuraciones y alucinaciones (1957)
Historias de España. Los ciegos. Los tontos (1958)
Los viejos amigos (1960)
Gavilla de fábulas sin amor (1962)
El solitario y los sueños de Quesada (1963)
Toreo de salón. Farsa con acompañamiento de clamor y murga (1963)
Once cuentos de fútbol (1963)

Izas, rabizas y colipoterras. Drama con acompañamiento de cachondeo y dolor de corazón (1964)
 Nuevas escenas matritenses (1965)
 La familia del héroe (1965)
 El ciudadano de Iscariote Reclús (1965)
 La bandada de palomas (1970)
 La mancha en el corazón y los ojos (1971)
 Cinco glosas y otras tantas verdades de la silueta que un hombre trazó de sí mismo (1971)
 Balada del vagabundo sin suerte (1973)
 El tacatá oxidado. Florilegio de carpetovetonismos y otras lindezas (1974)
 Cuentos para después del baño (1974)
 Rol de cornudos (1976)
 La insólita y gloriosa hazaña del cipote de Archidona (1977)
 El espejo y otros cuentos (1981)
 Las orejas del niño Raúl (1985)
 Vocación de repartidor (1985)
 Los Caprichos de Francisco de Goya y Lucientes (1989)
 El hombre y el mar (1990)
 Torerías (1991)
 Cachondeos, escarceos y otros meneos (1993)
 La sima de las penúltimas inocencias (1993)
 La dama pájara y otros cuentos (1994)
 Historias familiares (1999)
 Cuaderno de El Espinar. Doce mujeres con flores en la cabeza (2002)
 Artículos y ensayos
 Mesa revuelta (1945)
 La naranja es una fruta de invierno (1951)
 Mis páginas preferidas (1956)
 Recuerdo de don Pío Baroja (1957)
 Cajón de sastre (1957)
 La obra literaria del pintor Solana (1957)
 La rueda de los ocios (1957)
 Cuatro figuras del 98: Unamuno, Valle-Inclán, Baroja y Azorín (1961)
 Garito de hospicianos o guirigay de imposturas o bombollas (1963)
 Las compañías convenientes y otros fingimientos y ceguerras (1963)
 Diez artistas de la escuela de Mallorca (1963)
 Al servicio de algo (1969)
 La bola del mundo. Escenas cotidianas (1972)
 Fotografías al minuto (1972)
 A vueltas con España (1973)
 Los sueños vanos, los ángeles curiosos (1979)
 Los vasos comunicantes (1981)
 Vuelta de hoja (1981)
 Lectura del Quijote (1981)
 El juego de los madroños (1983)
 El asno de Buridán (1986)
 Dedicatorias (1986)

Conversaciones españolas (1987)
Páginas escogidas (1991)
Desde el palomar de Hita (1991)
El camaleón soltero (1992)
El huevo del juicio (1993)
A bote pronto (1994)
El color de la mañana (1996)

Libros de viajes

Viaje a la Alcarria (1948)
Ávila (1952)
Del Miño al Bidasoa. Notas de un vagabundaje (1952)
Cuaderno del Guadarrama (1952)
Vagabundo por Castilla (1955)
Judíos, moros y cristianos. Notas de un vagabundaje por Ávila, Segovia y sus tierras (1956)
Primer viaje andaluz. Notas de un vagabundaje por Jaén, Córdoba, Sevilla, Huelva y sus tierras (1959)
Páginas de geografía errabunda (1965)
Viaje al Pirineo de Lérida (1965)
Madrid. Calidoscopio callejero, marítimo y campestre de Camilo José Cela para el Reino y Ultramar (1966)
Barcelona. Calidoscopio callejero, marítimo y campestre de Camilo José Cela para el Reino y Ultramar (1970)
Nuevo viaje a la Alcarria (1986)
Galicia (1990)

Poesía, romances de ciego

Pisando la dudosa luz del día. Poemas de una adolescencia cruel (1945)
El monasterio y las palabras (1945)
Cancionero de la Alcarria (1948)
Tres poemas gallegos (1957)
La verdadera historia de Gumersinda Costulluela, moza que prefirió la muerte a la deshonra (1959)
Encarnación Toledano o la perdición de los hombres (1959)
Viaje a U.S.A. o el que la sigue la mata (1965)
Dos romances de ciego (1966)
Reloj de arena, reloj de sol, reloj de sangre (1989)
Poesía completa (1996)

Otros géneros

La cucaña, I. Memorias de Camilo José Cela. La rosa (1959) — memorias
María Sabina (1967) — teatro
Diccionario secreto. Tomo 1 (1968) — lexicografía

Homenaje a El Bosco, I. El carro de heno o el inventor de la guillotina (1969) — teatro
Diccionario secreto. Tomo 2 (1971) — lexicografía
Enciclopedia del erotismo (1976) — lexicografía
La cucaña, II. Memorias de Camilo José Cela. Memorias, entendimientos y voluntades (1993) — memorias
Diccionario geográfico popular de España (1998) — lexicografía
Homenaje a El Bosco, II. La extracción de la piedra de la locura o la invención del garrote vil (1999) — teatro.

CAMILO JOSE CELA TRULOCK Y SU RELACION CON MALLORCA

Llega a Mallorca a comienzos de 1954 y dos veranos consecutivos vive en el Puerto de Pollensa, donde escribe “La Catira”, cuyos beneficios económicos le permitirán emprender distintos proyectos.

Decide luego establecer su domicilio en la Calle Bosque nº 1 en el barrio de Son Armadams de Palma. Será residiendo allí cuando, a finales de 1955 surge la idea de crear la publicación “Papeles de Son Armadams” editada íntegramente en Mallorca y con vocación de llegar a todo el mundo literario.

La elección de la imprenta recayó en Mossen Alcover, donde se imprimiría durante 15 años. En 1970 pasó a imprimirse en Gráficas Arabí en Madrid para luego volver a Palma a la imprenta Politécnica de Miguel Ferrer, donde se imprimirá hasta su último número, datado en Marzo de 1979.

Cela desplegó una importante labor epistolar con este proyecto y contó con colaboradores como Gregorio Marañón, Alonso Zamora Vicente, José María Castellet, José María Moreno Galván, Dámaso Alonso, Carles Ribas, y Ricardo Gullón entre otros.

En esta faceta, Cela empieza a entablar una intensa relación con intelectuales y editores locales y de la península, lo cual derivan las “Conferencias Literarias” de la Calle Bosque, inauguradas el 17 de Marzo de 1956 en las que participaban, entre otros, Blas de Otero y Lorenzo Villalonga.

A finales de 1956 Cela cambia su domicilio al Terreno, en la Calle José Villalonga, 87 en cuyo sótano se establece la redacción de “Papeles de Son Armadams”.

La actividad cultural del escritor fue aumentando considerablemente. Así en el año 1957 es elegido miembro de la Real Academia de la Lengua Española para ocupar el Sillón Q.

El 23 de Febrero de 1959 participa en la presentación de las literarias “Jornadas Europeas” en el Círculo Mallorquín, con la participación del Director de la RAE Ramón Menéndez Pidal, junto a Pedro León, José María Román y Julian Marías entre otros.

En este mismo año tuvieron lugar las “Conversaciones Poéticas de Formentor” asistiendo a las mismas Vicente Alexandre, Gerardo Diego, Dámaso Alonso, Dionisio

Ridruejo, Luis Felipe Vivanco, José Luis Cano, José Hierro, Gabriel Celay y, Blas de Otero entre otros. Allí mismo y pocos días después tuvo lugar el “Coloquio Internacional sobre novela” y el fallo del premio “Biblioteca breve”.

En la primavera de 1.964, cuando cuenta con 48 años de edad, establece su residencia definitiva en otra zona emblemática de Palma, en la Bonanova, Calle Francisco Vidal Sureda, 71 centrándose más que nunca en su faceta de escritor.

Allí vivió, junto a su esposa Doña Charo Conde, hasta su marcha a finales de los años 70.

Fue pintor, guionista, actor, filólogo, caminante torero, geógrafo, periodista, Senador, gastrónomo, erudito, cartero honorario, profesor y académico.

Por otra parte, Mallorca influyó decisivamente en la producción de Cela, en cuanto que le supo conceder la tranquilidad absoluta y ese desapego de la capital y sus tensiones que necesitaba para trabajar en libertad absoluta. Gracias a su aventura balear conoció a alguno de sus mejores colaboradores como Caballero de Bonald, Fernando Coreguedo o Fernández Molina. También a quienes entonces comenzaban sus carreras literarias, a jóvenes escritores emergentes como Baltasar Porcel.

Cómo no va a haber un Cela mallorquín si vivió gran parte de su vida en esta Isla, y no precisamente de incógnito. Cela fue una referencia en Palma y un imán de miradas hacia nuestra Isla.

Por todo ello y al conmemorarse en este año 2016 el centenario del nacimiento de Don Camilo José Cela Trulock, consideramos suficientemente argumentados los méritos para concederle el honor de ser nombrado Hijo Adoptivo de la Isla de Mallorca.

La Sra. ESPERANÇA CATALÀ RIBÓ intervé com a instructora de l'expedient del Sr. Camilo J. Cela Trulock.

Recorda que aquest any es commemora el centenari del naixement del Sr. Cela a Iria Flavia, província de La Corunya però fa notar que també hi va haver un Cela mallorquí, que va viure gran part de la seva vida en aquesta illa i no precisament d'incògnit. Va ser pintor, guionista, actor, filòleg, viatger, torero, geògraf, periodista, senador, gastrònom, carter honorari, professor acadèmic i premi Nobel.

Cela var ser una referència, a Palma, i un imant per atreure les mirades cap a la nostra illa.

Assegura que és un honor, per a qualsevol persona de Mallorca, poder instruir aquest expedient i tenir l'oportunitat de donar-li la categoria de Fill Adoptiu de Mallorca a una persona que no és mallorquina de naixement, tot i que sabem –i cal reconèixer-ho- que ho va ser de cor.

A partir d'avui, tindrà la consideració de mallorquí, raó per la qual agraeix a aquesta institució haver-li permès instruir l'expedient i proposar el nomenament del Sr. Cela Trulock com a Fill Adoptiu de l'illa de Mallorca.

Sotmesa la proposta a votació, s'aprova per unanimitat.

PUNT 11. PROPOSTA DE CONCESSIÓ DEL DIPLOMA DE SERVEIS HONORÍFICS AL SR. SERAFÍ GUISCAFRÉ GENOVART.

Es dona compte de la següent proposta del president:

El president del Consell de Mallorca, d'acord amb els articles 1r, 5è i 6è del Reglament d'Honors i Distincions d'aquesta institució i fent ús de les facultats que li confereix la legislació vigent de Règim Local va resoldre iniciar l'expedient d'atorgament del Diploma de Serveis Honorífics al senyor Serafí Guiscafré Genovart, així com també nomenar la senyora Francisca Mora Veny instructora de l'expedient corresponent.

La instructora ha recollit aquells documents i testimonis adients dels mèrits del Sr. Serafí Guiscafré Genovart per a rebre el guardó per al qual se'l proposa.

Per tant, propòs que el Ple adopti l'acord següent:

Concedir el Diploma de Serveis Honorífics al senyor Serafí Guiscafré Genovart, en virtut dels mèrits que es recullen a l'expedient instruït a aquest efecte.

Proposta per atorgar el Diploma als serveis Honorífics a:

Serafí Guiscafré Genovard.

Neix a Artà l'any 1923. Des de ben petit s'interessa per l'escriptura i el Teatre. Ràpidament comença a fer-se un nom dins la cultura sent col·laborador del Club Llevant d'Artà, la revista Bellpuig i després com a fundador de la revista L'Artà. (revista amb veu popular, necessària i oportuna, fiscalitzadora dels excessos i extralimitacions dels poders públics). Col·laborador a més, del diari Balears, fent crítiques teatrals. Com a director i autor teatral, dirigí des de ben jove el grup de teatre local del Club Llevant, estrenant obres seves i obres compromeses políticament d'autors com Garcia Lorca o Àngel Guimerà.

Anys després, després d'una carrera com a militar, l'any 1978 es nomenat Director Gerent del Teatre Principal de Palma fins l'any de la seva jublació al 1993. Durant aquests anys, va fundar el Cor de l'Òpera del Teatre Principal, dirigí gran quantitat d'òperes i Sarsueles que exportà a festivals europeus i programà teatre de tot tipus. D'ell neix la Temporada d'Òpera del Teatre Principal. Entre els seus èxits com a director trobam: El anillo de Hierro, Doña Francisquita, Carmina Burana, o Don Juan Tenorio entre d'Altres. La darrera obra que va dirigir va ser Carmen, de Bizet.

Durant la seva gerència feu una millora important en tot l'equipament tècnic del teatre, adaptant-lo als nous temps i les noves necessitats dels muntatges contemporanis. Va crear durant aquella època El Premi Teatre Principal de Textos Teatrals.

Una vegada retirat professionalment, segueix dirigint espectacles al seu municipi, Artà, Amb la companyia Majòrica amb èxits com Ai Juaquin que has vengut de prim entre d'altres. I no s'atura de publicar llibres i obre de teatre com per exemple: La Fira, Els Sainets, Sa Bubota, Romeu i Culieta, Junta de granots, Escenes Artanenques i molts més.

Mor l'octubre de 2015 a l'Hospital de Manacor.

Per tot això, propòs que s'atorgui el Diploma als serveis Honorífics a Serafí Guiscafré Genovard.

La Sra. FRANCISCA MÓRA VENY intervé com a instructora de l'expedient del Sr. Serafí Guiscafré Genovart.

Comenta que el Sr. Guiscafré, artanenc d'arrel, es va interessar des de ben petit per l'escriptura i pel teatre i ràpidament va començar a fer-se un nom dins la cultura. Va ser el fundador i col·laborador de diverses revistes locals i també crític, director i autor teatral.

Per la seva gran experiència professional fou nomenat, l'any 1978, director gerent del Teatre Principal i com a tal va fundar el Cor d'Òpera del Teatre Principal i va donar lloc al naixement de la Temporada d'Òpera del Teatre Principal.

Durant la seva gerència va fer una millora important en tot l'equipament tècnic del teatre, adaptant-lo als nous temps i a les noves necessitats dels muntatges contemporanis.

Va crear, durant aquella època, el Premi Teatre Principal de textos teatrals.

Per aquestes raons i per moltes més, considera que l'esmentada distinció és més que merescuda.

Sotmesa la proposta a votació, s'aprova per unanimitat.

El Sr. PRESIDENT informa, tot seguit, que a les distincions que s'acaben de votar s'hi sumen també les propostes de concessió dels Premis Jaume II que avui matí ha aprovat el Consell Executiu del Consell de Mallorca.

El Sr. JURADO (vicepresident del Consell de Mallorca) indica que els Premis Jaume II de la Diada de Mallorca s'han de lliurar a les persones que hagin destacat, durant l'any natural previ a la seva concessió, amb la promoció dels símbols, dels referents històrics o d'activitats en nom de Mallorca.

Anuncia que enguany es proposen les persones i entitats següents, d'acord amb els mèrits que també s'exposen:

- l'Associació Cultural Bany-al-Bahar.
- El doctor Jeroni Nadal Reus, oftalmòleg.
- L'Institut d'Educació Secundària Juníper Serra.
- L'associació esportiva Manacor Palma-Futsal.
- El Grup de Relativitat i Gravitació del Departament de Física de la UIB.
- L'empresa Calzados Bestard, S.A.
- El Sr. Marcus Cooper Walz, piragüista.
- El Sr. Alexandre Abrines Redondo, jugador de bàsquet.

El president aixeca la sessió, de la qual, com a secretari general, estenc aquesta acta amb plecs de paper números de B nº N° 00167 a B N° 00206.

El secretari general

El president